

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Ο Μπράντον Σάντερσον, ο Αμερικανός συγγραφέας που έχει γεννηθεί το 1975, είναι ήδη γνωστός στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό των φίλων της λογοτεχνίας του φανταστικού μέσα από τις πολύ ενδιαφέρουσες και βραβευμένες δουλειές του, τη σειρά των Ομιχλογέννητων (*Mistborn*) και του Πολεμοφόρου (*Warbreaker*) που ήδη κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Φανταστικός Κόσμος. Είναι επίσης γνωστός ως ο συγγραφέας που ολοκλήρωσε τη σειρά του Ξακουστού Τροχού του Χρόνου (*Wheel of Time*) γράφοντας τα τρία τελευταία από τα δεκατέσσερα συνολικά βιβλία της σειράς μετά τον θάνατο του συγγραφέα της, Ρόμπερτ Τζόρνταν, το 2007. Με τον τόμο που κρατάτε στα χέρια σας, ξεκινάει μια μεγάλη επική σειρά με ιδιαίτερα ξεχωριστούς πρωταγωνιστές, η οποία διαδραματίζεται στη Ρόσαρ, έναν κόσμο εντελώς διαφορετικό από τους συνηθισμένους κόσμους της λογοτεχνίας του φανταστικού. Ο Δρόμος των Βασιλέων (*The Way of Kings*), το πρώτο βιβλίο της σειράς του Αρχείου του Θυελλόφωτος (*The Stormlight Archive*) κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στα αγγλικά τον Αύγουστο του 2010 και έγινε θερμά δεκτό από το αναγνωστικό κοινό. Ακολούθησαν στην ίδια σειρά το *Words of Radiance* (2014) και το *Oathbringer* (2017), ενώ στα τέλη του 2020 θα κυκλοφορήσει και το τέταρτο βιβλίο της σειράς, με τίτλο *Rhythm of War*. Λόγω του τεράστιου μεγέθους του Δρόμου των Βασιλέων (ξεπερνά στο πρωτότυπο τις 1000 σελίδες) αποφασίστηκε στην ελληνική του έκδοση αυτό να χωριστεί σε τέσσερις τόμους. Οι επόμενοι τρεις τόμοι θα κυκλοφορήσουν σύντομα από τις Εκδόσεις Φανταστικός Κόσμος και θα ακολουθήσουν και τα άλλα τρία βιβλία της σειράς.

Ο κόσμος της Ρόσαρ δεν αποτελείται από πυκνά δάση, πράσινα λιβάδια και πανύψηλα βουνά, όπως αυτά της μεσαιωνικής Ευρώπης, ούτε και κατοικείται από τις συνηθισμένες φυλές των νάνων και των ξωτικών που είναι πια γνώριμες σε όλους (ίσως σε υπερβολικό βαθμό) εξαιτίας των λιγότερο ή περισσότερο ικανών μιμητών του Τόλκιν. Διαθέτει τη δική του οικολογία, το δικό του κλίμα, τη δική του πανίδα και χλωρίδα, μέσα στα οποία οι άνθρωποι φαντάζουν σχεδόν επισκέπτες, αν και αφήνεται να εννοηθεί ότι η ιστορία τους πάνω στον μυστηριώδη πλανήτη φτά-

νει πίσω τουλάχιστον μερικές χιλιάδες χρόνια στο παρελθόν.

Τρομερές θύελλες σαρώνουν συχνά, αλλά χωρίς προειδοποίηση ή ακριβή μέθοδο πρόβλεψης, ολόκληρη την ήπειρο, με κατεύθυνση από τα ανατολικά προς τα δυτικά, και είναι πολύ δύσκολο για οποιοδήποτε ζωντανό πλάσμα να επιβιώσει ακάλυπτο στο πέρασμά τους. Έτσι, η πανίδα και η χλωρίδα έχουν προσαρμοστεί σε έναν κόσμο πέτρας, νερού και αστραπών. Τα περισσότερα ζώα διαθέτουν κάποιας μορφής όστρακο και θυμίζουν περισσότερο καβούρια και αστακούς παρά θηλαστικά και ερπετά. Τα φυτά διαθέτουν σκληρά περιβλήματα ή «κρυψώνες» μέσα στην πέτρα, όπου μπορούν να αποτραβηχτούν ακαριαία με τον πρώτο ερχομό της θύελλας – ή κάποιας άλλης απειλής. Η ανατολική πλευρά της κάθε πλαγιάς, του κάθε δέντρου, της κάθε κατοικίας, είναι η επικίνδυνη, η έρημη, η περίκλειστη ενώ η δυτική της είναι η προστατευμένη, η ανοιχτή, αυτή που εμπεριέχει τη ζωή.

Μέσα στον κόσμο αυτόν, το ανθρώπινο είδος παραμένει λίγο ως πολύ το ίδιο, με κάποιες εξωτικές πινελιές που κάνουν την κάθε ξεχωριστή κουλτούρα ιδιαίτερη όχι μόνο στα ήθη και στα έθιμα, αλλά και στην όψη – οι Θαιλένιοι έχουν τεράστια φρύδια τα οποία χτενίζουν ή πλέκουν σαν μαλλιά, οι Παρσέντι διαθέτουν θωράκιση σαν των οστρακόδερμων που φυτρώνει από το δέρμα τους, οι κάτοικοι της Καθαρολίμνης ζουν σχεδόν όλη τους τη ζωή μέσα στα ρηχά νερά της. Το πιο μεγάλο και ισχυρό βασίλειο είναι εκείνο της Άλεθκαρ. Οι Αλέθιοι έχουν μια δική τους αντίληψη για τις σχέσεις των δύο φύλων, για το τι είναι ηθικό και τι ανήθικο, τι σεμνό και τι ξεδιάντροπο. Οι γυναίκες μπορεί να τρώνε σε ξεχωριστά τραπέζια από τους άνδρες, αλλά κατέχουν την τέχνη της γραφής την οποία αγνοούν οι περισσότεροι άνδρες και έτσι κρατούν όλη τη γνώση της Άλεθκαρ στα χέρια τους.

Η μαγεία στον κόσμο της Ρόσαρ είναι επίσης ιδιαίτερη και έχει ως καύσιμό της το Θυελλόφως, την ενέργεια με την οποία οι μεγάλες θύελλες εμποτίζουν πολύτιμα πετράδια κλεισμένα μέσα σε μικρές κρυστάλλινες σφαίρες. Οι πιο «αδύναμες» από τις σφαίρες αυτές μπορούν να χρησιμοποιούνται ως κέρματα και ως πηγές φωτισμού αλλά οι ισχυρότερες από αυτές μπορούν να αλλάζουν την ίδια τη σύσταση της ύλης και η χρήση τους ανήκει μόνο σε μερικούς ιδιαίτερα προικισμένους «μάγους-επιστήμονες» που ονομάζονται Ψυχοπομποί.

Η Ρόσαρ είναι πλημμυρισμένη από μικροσκοπικές, μυστηριώ-

δεις οντότητες που οι άνθρωποι ονομάζουν «τελώνια» και που μοιάζει να αποτελούν εκφάνσεις των φυσικών στοιχείων αλλά και των ανθρώπινων συναισθημάτων. Για παράδειγμα, τα τελώνια του ανέμου μοιάζουν με μικροσκοπικές διαφανείς κορδέλες που χορεύουν στον αέρα κάθε φορά που φυσάει άνεμος, ενώ τα τελώνια του φόβου εμφανίζονται ως μοβ φυσαλίδες γύρω από έναν άνθρωπο που νιώθει τον φόβο να τον κυριεύει. Οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει εντελώς την παρουσία τους, και συνήθως την αγνοούν, θεωρώντας τα ως μη έλλογα – είναι όμως τελικά έτσι;

Σε διάφορες περιόδους της ιστορίας της Ρόσαρ είναι γνωστό ότι εμφανίζονται αλλόκοτα κακόβουλα όντα που οι άνθρωποι αποκαλούν Προάγγελους του Κενού, τα οποία σκορπούν την καταστροφή και την ερήμωση. Τον παλιό καιρό, τον κόσμο προστάτευαν παράξενοι άνδρες και γυναίκες με πανοπλίες που τους πρόσφεραν υπερφυσική δύναμη και ξίφη που μπορούσαν να κόψουν πέτρα και μέταλλο σαν να ήταν βούτυρο. Οι άνθρωποι τους ονόμαζαν Ακτινοβόλους Ιππότες, αλλά αυτοί έχουν πια χαθεί μέσα στον θρύλο. Το μόνο που έχουν αφήσει πίσω είναι τα ξίφη και τις πανοπλίες τους, αντικείμενα τόσο πολύτιμα, ιδίως για τους πολεμόχαρους Αλέθιους, ώστε το καθένα από αυτά να αξίζει όσο ένα μικρό βασίλειο. Τα αστραποβόλα μάτια των Ακτινοβόλων Ιπποτών του θρύλου έχουν ασκήσει τόση επιρροή στην κουλτούρα των Αλέθιων ώστε οι κοινωνικές τους τάξεις βασιζονται αποκλειστικά στο χρώμα των ματιών του καθενός, με τους «ανοιχτομάτηδες» στην κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας και τους «σκουρομάτηδες» στα κατώτερα στρώματά της.

Ο Σάντερσον πλέκει αργά και σταθερά, αλλά με απόλυτα σαφή και κατανοητό τρόπο, ένα τεράστιο υφαντό που αποκαλύπτει την απέραντη περιπλοκότητα του κόσμου που έχει δημιουργήσει. Προς μεγάλη του τιμή, ο τρόπος γραφής του είναι τόσο καθαρός και η εισαγωγή του αναγνώστη στην ιστορία και στις μικρές και μεγάλες ιδιαιτερότητες της Ρόσαρ τόσο έξυπνος και σταδιακός, ώστε όλοι μπορούν να κατανοήσουν τα τεκταινόμενα και να νιώσουν οικεία με έναν τόσο ανοίκειο κόσμο.

Για χάρη της μαλότητας της μετάφρασης έκανα κάποιες μικρές αυθαιρεσίες σε ζητήματα απόδοσης, κυρίως ονομασιών, τίτλων και τοπωνυμίων, ώστε αυτά να ακούγονται πιο εύχητα στα ελληνικά, κάποιες φορές δίνοντάς τους και ελληνικές καταλήξεις. Ανέκαθεν πίστευα ότι η μετάφραση μιας ιστορίας του φανταστικού στα ελληνικά (ή σε οποιαδήποτε άλλη γλώσσα πέραν εκείνης

του πρωτοτύπου) οφείλει να σέβεται πρωτίστως τη μητρική γλώσσα του αναγνώστη. Η άποψη αυτή δεν αφορά κάποια εθνικιστική αντίληψη, αλλά έχει καθαρά χρηστικούς λόγους. Διαβάζοντας το κείμενο, ο αναγνώστης πρέπει να μπορεί να «βυθιστεί» στον κόσμο της ιστορίας, αφήνοντας τον εαυτό του να πιστέψει υποσυνείδητα ότι, ως παρατηρητής, βρίσκεται κι αυτός «μέσα» στον φανταστικό κόσμο. Έτσι, οποιαδήποτε χρήση περίπλοκων, σύνθετων λέξεων όπως αυτές που τόσο εύκολα δημιουργούνται στην αγγλική ή στη γερμανική γλώσσα, αν δεν είναι απολύτως απαραίτητη, απλώς καταστρέφει στην ελληνική μετάφραση την «αναστολή της δυσπιστίας» (suspension of disbelief) του αναγνώστη και γκρεμίζει την ψευδαίσθηση πως ο κόσμος για τον οποίο διαβάζει είναι, με κάποιο τρόπο, «αληθινός».

Όμως, τώρα, το τεράστιο κουβάρι του Αρχείου του Θυελλόφωτος αρχίζει να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια μας. Ο άνεμος σηκώνεται, φέρνοντας μαζί του τη βαριά, μεταλλική γεύση της βροχής της Ρόσαρ. Τα φυτά αποτραβιούνται στις τρύπες τους στο έδαφος και τα κελυφωτά ζώα σκάβουν λαγούμια ή τρέχουν να λουφάξουν στις απάνεμες μεριές των βράχων. Τα γκρίζα σύννεφα στην ανατολή έχουν κρύψει τα φεγγάρια και οι άνθρωποι αναζητούν ανήσυχα τα δικά τους καταφύγια. Φαίνεται πως ο Πατέρας της Θύελλας είναι πολύ θυμωμένος απόψε...

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 2020

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ ΣΤΟ
ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ ΘΥΕΛΛΟΦΩΤΟΣ

Ο Κάλακ έκανε τον γύρο ενός μεγάλου βράχου και σταμάτησε απότομα μπροστά στο σώμα ενός ετοιμοθάνατου κεραυνοκλάστη. Το πελώριο πέτρινο κτήνος ήταν πεσμένο στο ένα πλάι με σπασμένες και ραγισμένες τις προεξοχές του στήθους του που έπαιζαν τον ρόλο πλευρών. Το τέρας είχε μια σχεδόν σκελετωδή μορφή, με αφύσικα μακριά άκρα που ξεφύτρωναν από γρανιτένιους ώμους. Τα μάτια ήταν κόκκινα σημεία κρυμμένα βαθιά μέσα στο πρόσωπο που είχε το σχήμα αιχμής βέλους, λες και τα δημιούργουσε μια φωτιά που έκαιγε στα σωθικά της πέτρας. Αργόσβηναν.

Ακόμα και μετά από τόσους αιώνες, η θέα ενός κεραυνοκλάστη από τόσο κοντά έκανε τον Κάλακ να ριγίσει σύγκορμος. Το χέρι του κτήνους ήταν τόσο μακρύ όσο το ύψος ενός άνδρα. Ο ίδιος είχε σκοτωθεί από παρόμοια χέρια στο παρελθόν, και δεν ήταν καθόλου ευχάριστος θάνατος.

Ασφαλώς, ο θάνατος σπάνια ήταν ευχάριστος.

Έκανε τον γύρο του ζώου, κινούμενος ακόμα πιο προσεκτικά πάνω στο πεδίο της μάχης. Η πεδιάδα ήταν ένα μέρος γεμάτο παραμορφωμένα βράχια και πέτρες. Φυσικοί κίονες από πέτρα υψώνονταν γύρω του και το έδαφος ήταν γεμάτο από κορμιά διάσπαρτα. Λίγα φυτά κατόρθωναν να επιβιώσουν στην περιοχή.

Οι βραχοκορφές και τα αναχώματα έφεραν πάνω τους πολυάριθμες ουλές. Στα σημεία όπου είχαν πολεμήσει Κυματοδέτες, μερικά κομμάτια τους ήταν θρυμματισμένα και ανατιναγμένα. Λιγότερο συχνά, προσπερνούσε ραγισμένες εσοχές με παράξενα σχήματα. Ήταν τα σημεία από τα οποία είχαν αποσχισθεί οι κεραυνοκλάστες μέσα από την πέτρα για να λάβουν μέρος στη σύγκρουση.

Πολλά από τα πτώματα γύρω του ήταν ανθρώπινα, αλλά πολλά άλλα όχι. Το αίμα τους είχε ανακατευτεί. Κόκκινο. Πορτοκαλί. Βιολετί. Αν και κανένα από τα σώματα γύρω του δεν κουνιόταν, ο αέρας γέμιζε από ένα μπερδεμένο συνονθύλευμα ήχων. Βογκητά πόνου, κραυγές θλίψης. Δεν έμοιαζαν με ήχους νικητών.

Σύννεφα καπνού σηκώνονταν από τα αραιά σημεία βλάστησης ή από σωρούς πτωμάτων που καίγονταν. Ακόμα και μερικά τμήματα βράχων αργοκάπνιζαν. Οι Αμμοφόροι είχαν κάνει καλή δουλειά.

Εγώ όμως έζησα, σκέφτηκε ο Κάλακ, έχοντας το χέρι στο στήθος καθώς κατευθυνόταν βιαστικά προς το σημείο συνάντησης. Αυτήν τη φορά πραγματικά κατάφερα να επιζήσω.

Αυτό ήταν επικίνδυνο. Όταν πέθαινε, ξαναγύριζε πίσω, δίχως να έχει επιλογή. Όταν επιβίωνε από την Ερήμωση, υποτίθεται ότι και πάλι έπρεπε να επιστρέψει πίσω. Πίσω στο μέρος που φοβόταν τόσο πολύ. Πίσω στο μέρος του πόνου και της φωτιάς. Τι θα γινόταν, όμως, αν αποφάσιζε... να μη γυρίσει;

Τέτοιου είδους σκέψεις ήταν επικίνδυνες, ίσως και προδοτικές. Συνέχισε βιαστικά τον δρόμο του.

Το σημείο συνάντησης βρισκόταν στη σκιά ενός μεγάλου βραχώδους σχηματισμού, μιας πέτρινης στήλης που υψωνόταν προς τον ουρανό. Όπως πάντα, οι δέκα είχαν προαποφασίσει για το σημείο, πριν ξεκινήσει η μάχη. Όσοι επιβίωναν θα πήγαιναν εκεί. Κατά περίεργο τρόπο, μόνο ένας από τους άλλους τον περίμενε. Ο Τζέζριεν. Οι άλλοι οκτώ είχαν πεθάνει; Ήταν πιθανόν. Η μάχη αυτήν τη φορά ήταν πολύ άγρια, μια από τις χειρότερες. Ο εχθρός γινόταν ολοένα και πιο πεισματάρης.

Όμως όχι. Ο Κάλακ συνοφρυώθηκε καθώς πλησίαζε τη βάση της στήλης. Επτά μεγαλειώδη Ξίφη στέκονταν εκεί περήφανα, με τις αιχμές τους καρφωμένες στο πετρώδες έδαφος. Το καθένα ήταν ένα αριστούργημα τέχνης, με ρευστό σχήμα, και σκαλισμένα επάνω του σύμβολα και σχέδια. Αναγνώριζε το καθένα ξεχωριστά. Αν οι κύριοί τους είχαν πεθάνει, τα Ξίφη θα είχαν εξαφανιστεί.

Τα Ξίφη εκείνα ήταν πανίσχυρα όπλα, καλύτερα κι από τις Θραυσματικές Λεπίδες. Ήταν μοναδικά. Πολύτιμα. Ο Τζέζριεν στεκόταν έξω από τον κύκλο των Ξιφών και κοιτούσε ανατολικά.

«Τζέζριεν;»

Η μορφή που ήταν ντυμένη στα λευκά και στα γαλάζια γύρισε και τον κοίταξε. Ακόμα και μετά από τόσους αιώνες, ο Τζέζριεν έδειχνε νέος, σαν άνδρας που μόλις είχε πατήσει τα τριάντα. Το κοντό μαύρο γένι του ήταν περιποιημένο, αν και τα κάποτε καλοφτιαγμένα ρούχα του ήταν καψαλισμένα και λεκιασμένα από αίμα. Κρατώντας τα χέρια πλεγμένα πίσω από την πλάτη, γύρισε προς το μέρος του Κάλακ.

«Τι συμβαίνει, Τζέζριεν;» ρώτησε ο Κάλακ. «Πού είναι οι άλλοι;» «Έφυγαν». Η φωνή του Τζέζριεν ήταν ήρεμη, βαθιά, αρχοντική. Αν και δεν είχε φορέσει στέμμα επί αιώνες, διατηρούσε ακόμη τους βασιλικούς του τρόπους. Πάντα φαινόταν να ήξερε τι ακριβώς ήθελε να κάνει. «Μπορείς να το αποκαλέσεις και θαύμα. Αυτήν τη φορά πέθανε μόνο ένας από εμάς».

«Ο Τάλνεελ», είπε ο Κάλακ. Το δικό του Ξίφος ήταν το μόνο που δε βρισκόταν μαζί με τα υπόλοιπα.

«Ναι. Σκοτώθηκε υπερασπιζόμενος το πέρασμα πλάι στο βορεινό κανάλι».

Ο Κάλακ έγνεψε καταφατικά. Ο Ταλν είχε την τάση να επιλέγει φαινομενικά χαμένες μάχες και να τις κερδίζει. Είχε επίσης την τάση να πεθαίνει στη διάρκειά τους. Θα είχε πλέον επιστρέψει στο σημείο όπου κατέληγαν μετά τις Ερημώσεις. Το εφιαλτικό μέρος.

Ο Κάλακ συνειδητοποίησε ότι έτρεμε. Από πότε είχε γίνει τόσο αδύναμος; «Τζέζριεν, αυτήν τη φορά δεν μπορώ να γυρίσω πίσω». Ο Κάλακ ψιθύρισε τα λόγια, πλησιάζοντας τον άλλον άνδρα και σφίγγοντας το μπράτσο του. «Δεν μπορώ, σου λέω».

Καθώς ξεστόμιζε αυτήν την παραδοχή, αισθάνθηκε κάτι να σπάει μέσα του. Πόσος καιρός είχε περάσει; Αιώνες, ίσως χιλιετίες, μαρτυρίου. Ήταν πια τόσο δύσκολο να κρατάει λογαριασμό. Οι φωτιές, τα τσιγκέλια που χώνονταν μέσα στη σάρκα του ξανά με κάθε καινούρια μέρα. Διαπερνούσαν το δέρμα του μπράτσου του, μετά έκαιγαν το λίπος κι έφταναν μέχρι το κόκαλο. Μπορούσε να το μυρίσει. Μα τον Παντοδύναμο, μπορούσε να το μυρίσει!

«Άφησε το Ξίφος σου», είπε ο Τζέζριεν.

«Τι πράγμα;»

Ο Τζέζριεν έδειξε με το πιγούνι τον κύκλο των όπλων. «Διάλεξαν εμένα για να σε περιμένω. Δεν ήμασταν βέβαιοι αν είχες επιζήσει. Πήραμε... πήραμε μια απόφαση. Είναι καιρός ο Όρκος να λάβει τέλος».

Ο Κάλακ αισθάνθηκε ένα διαπεραστικό τσίμπημα φρίκης. «Και ποιο θα είναι το αποτέλεσμα;»

«Ο Ίσαρ πιστεύει ότι όσο έστω ένας από εμάς παραμένει δεμένος με τον Όρκο, ίσως να είναι αρκετό. Υπάρχει και μια πιθανότητα να καταφέρουμε να δώσουμε τέλος στον κύκλο των Ερημώσεων».

Ο Κάλακ κοίταξε τον αθάνατο βασιλιά στα μάτια. Μαύρος καπνός σηκωνόταν από ένα μικρό κομμάτι γης στα αριστερά τους.

Τα αυτιά τους βασιάνιζονταν από τα βογκητά των ετοιμοθάνατων πίσω τους. Μέσα στα μάτια του Τζέζριεν, ο Κάλακ διέκρινε αγωνία και θλίψη, ίσως ακόμη και δειλία. Ήταν ένας άνθρωπος που κρεμόταν από μια κλωστή στο χέιλος ενός γκρεμού.

Μεγαλοδύναμε στον ουρανό, σκέφτηκε ο Κάλακ. Έσπασες τελικά κι εσύ, ε; Όλοι είχαν σπάσει.

Ο Κάλακ γύρισε και περπάτησε ως το σημείο όπου μια χαμηλή λοφοσειρά δέσποζε πάνω από ένα τμήμα του πεδίου της μάχης.

Τα πτώματα ήταν τόσα πολλά, κι ανάμεσά τους περπατούσαν οι ζωντανοί: άνδρες με πρωτόγονα ρούχα που κρατούσαν δόρατα με μπρούτζινες αιχμές. Ανάμεσά τους βρίσκονταν άλλοι, ντυμένοι με λαμπερές πανοπλίες. Μια ομάδα πέρασε από μπροστά: τέσσερις άνδρες ντυμένοι με κουρελιασμένα τομάρια ή τραχύ κατεργασμένο δέρμα, πλάι σε μια εντυπωσιακή μορφή που φορούσε μια πανέμορφη και απίστευτα περίτεχνη ασημένια πανοπλία. Η αντίθεση μεταξύ τους ήταν πολύ έντονη.

Ο Τζέζριεν ήρθε και στάθηκε πλάι του. «Μας βλέπουν σαν θεότητες», ψιθύρισε ο Κάλακ. «Βασίζονται επάνω μας, Τζέζριεν. Είμαστε το μόνο που έχουν».

«Έχουν τους Ακτινοβόλους Ιππότες. Αυτοί θα είναι αρκετοί».

Ο Κάλακ έγνεψε αρνητικά. «Ο εχθρός δεν πρόκειται να παραμείνει δεμένος σε αυτήν τη συνθήκη. Θα βρει έναν τρόπο να την παρακάμψει. Το ξέρεις καλά».

«Μπορεί». Ο Βασιλιάς των Κηρύκων δεν έδωσε άλλη εξήγηση.

«Και ο Ταλν;» ρώτησε ο Κάλακ. *Η σάρκα να καίγεται. Οι φωτιές. Ο πόνος, ξανά και ξανά και ξανά...*

«Καλύτερα να υποφέρει ένας παρά δέκα», ψιθύρισε ο Τζέζριεν. Έδειχνε τόσο ψυχρός – σαν την σκιά που δημιουργούσε η ζέστη και το φως όταν έπεφταν πάνω σε κάποιον έντιμο και ειλικρινή, ρίχνοντας μια μαύρη απομίμηση πίσω του.

Ο Τζέζριεν επέστρεψε πίσω στον κύκλο των σπαθιών. Το Ξίφος του ξεπρόβαλε από την ομίχλη μέσα στα χέρια του, υγρό από την συμπύκνωση των υδρατμών. «Αποφασίστηκε, Κάλακ. Θα τραβήξει ο καθένας τον δρόμο του και δε θα αναζητήσουμε ξανά ο ένας τον άλλον. Τα Ξίφη μας πρέπει να τα αφήσουμε πίσω. Από σήμερα, ο Όρκος παύει να ισχύει». Σήκωσε το σπαθί του και το κάρφωσε βίαια στην πέτρα, μαζί με τα άλλα επτά.

Ο Τζέζριεν δίστασε, κοιτώντας το σπαθί, έπειτα έσκυψε το κεφάλι του και γύρισε από την άλλη. Σαν να ντρεπόταν. «Επιλέ-

ξαμε αυτό το φορτίο με τη θέλησή μας. Μπορούμε λοιπόν να το αφήσουμε αν θέλουμε».

«Και τι θα πούμε στον κόσμο, Τζέζριεν;» ρώτησε ο Κάλακ. «Τι θα τους πούμε για αυτήν τη μέρα;»

«Είναι απλό», αποκρίθηκε ο Τζέζριεν καθώς απομακρυνόταν. «Θα τους πούμε ότι τελικά νίκησαν. Είναι ένα αρκετά εύκολο ψέμα. Ποιος ξέρει, ίσως να βγει και αληθινό».

Ο Κάλακ είδε τον Τζέζριεν να απομακρύνεται μέσα στο καμένο τοπίο. Τελικά, κάλεσε το δικό του Ξίφος και το κάρφωσε στην πέτρα, μαζί με τα άλλα οκτώ. Μετά έκανε μεταβολή και άρχισε να περπατά προς την αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που είχε πάρει ο Τζέζριεν.

Και πάλι, όμως, δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό και γύρισε να κοιτάξει πίσω, προς τον κύκλο των σπαθιών και το μοναδικό κενό σημείο – το σημείο στο οποίο θα έπρεπε να ήταν καρφωμένο το δέκατο σπαθί.

Το σπαθί εκείνου που είχε χαθεί. Εκείνου που είχαν εγκαταλείψει.

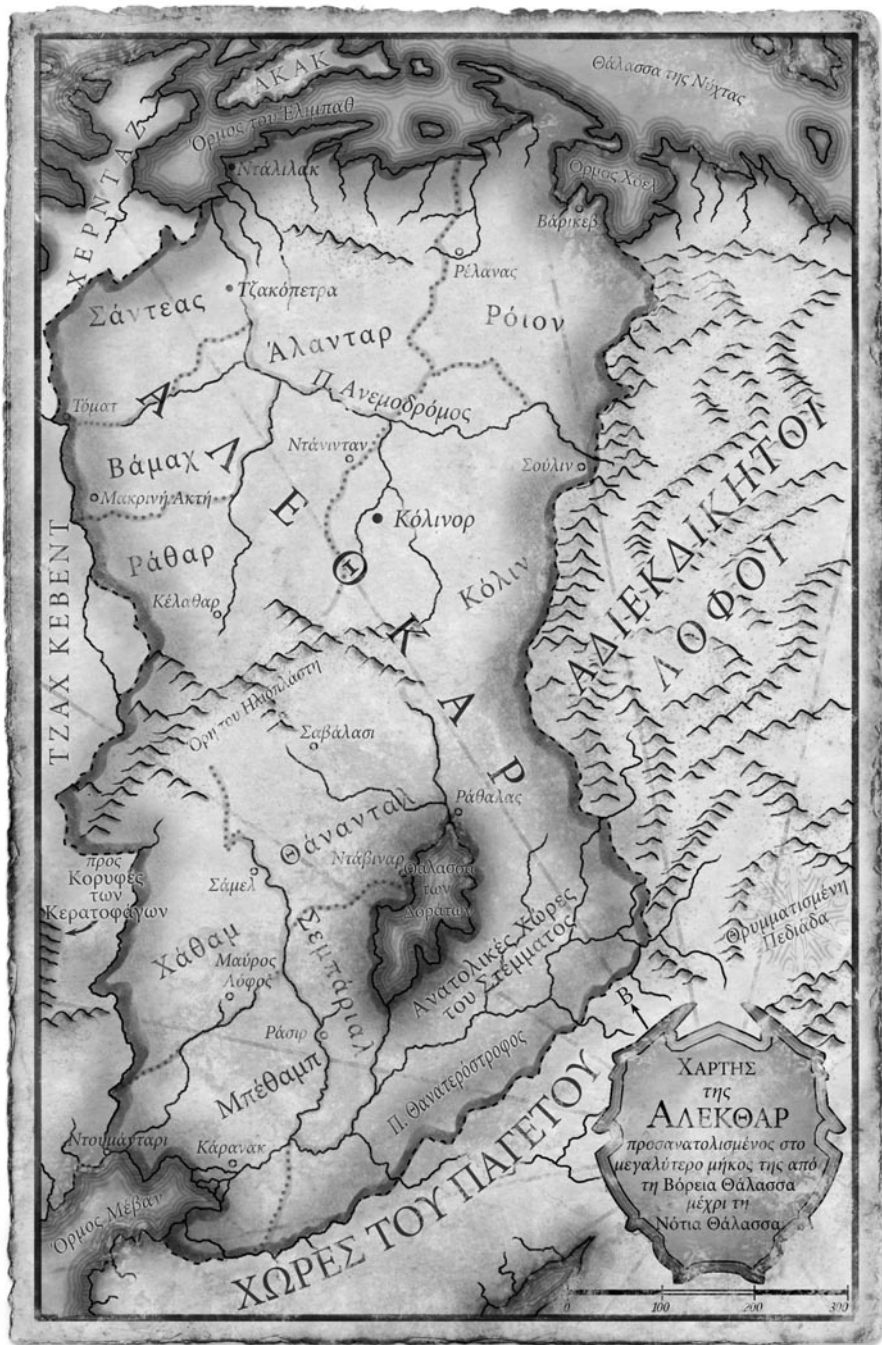
Συγχώρα μας, σκέφτηκε ο Κάλακ, και μετά έφυγε.

ΒΙΒΛΙΟ

ΠΡΩΤΟ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

4.500 Χρόνια Αργότερα

Χάρτης της Αλεθκαρ και των γύρω χωρών, σχεδιασμένος από τους βασιλικούς τοπογράφους του Μεγαλειότατου Γκάλιβαρ Κόλιν, γύρω στο 1167.

«Η αγάπη των ανθρώπων είναι κάτι ψυχρό, ένα ορεινό ρυάκι που λίγο θέλει για να παγώσει εντελώς. Είμαστε δικοί του. Ω, Πατέρα των Καταγίδων... είμαστε δικοί του. Μένουν μονάχα χίλιες ημέρες, κι ύστερα έρχεται η Παντοτινή Θύελλα».

Συλλέχθηκε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας Παλάχ του μήνα Σας του έτους 1171, τριάντα ένα δευτερόλεπτα πριν από τον θάνατο. Το υποκείμενο ήταν μια μαυρομάτα έγκυος μεσόκοπη γυναίκα. Το βρέφος δεν επιβίωσε.

Τη μέρα που επρόκειτο να σκοτώσει έναν βασιλιά, ο Ζεθ-σον-σον-Βαλάνο, ο Αναληθής από το Σίνοβαρ, φορούσε λευκά. Τα λευκά ρούχα ήταν μια παράδοση των Παρσέντι, ξένη προς αυτόν. Όμως έκανε αυτό που του είχαν ζητήσει οι κύριοί του, χωρίς να ζητήσει εξηγήσεις.

Καθόταν μέσα σε ένα μεγάλο πέτρινο δωμάτιο, το οποίο ψηνόταν από πελώριες εστίες που έριχναν ένα έντονο φως πάνω στους γλεντοκόπους, δημιουργώντας ρανίδες ιδρώτα πάνω στο δέρμα τους την ώρα που χόρευαν, έπιναν, ούρλιαζαν, τραγουδούσαν και χτυπούσαν παλαμάκια. Κάποιοι είχαν σωριαστεί στο έδαφος, με κατακόκκινα πρόσωπα. Το γλέντι τους είχε πέσει βαρύ και τα στομάχια τους είχαν αποδειχθεί ασκιά κατώτερης ποιότητας. Έμοιαζαν πεθαμένοι, τουλάχιστον μέχρι τη στιγμή που οι φίλοι τους τούς μετέφεραν έξω από την αίθουσα του συμποσίου για να τους ρίξουν σε κρεβάτια που τους περιέμεναν.

Ο Ζεθ δε λικνιζόταν στον ήχο των τυμπάνων, δεν έπινε το ζαφειρένιο κρασί, ούτε και είχε σηκωθεί για να χορέψει. Καθόταν σε έναν πάγκο, στο πίσω μέρος της αίθουσας, ένας ακίνητος υπηρέτης ντυμένος στα λευκά. Λίγοι από τους παρευρισκόμενους του εορτασμού της συνθήκης του έδιναν σημασία. Ήταν ένας απλός υπηρέτης, και εύκολα μπορούσε να αγνοήσει κανείς έναν Σιν. Οι περισσότεροι εκεί στην Ανατολή θεωρούσαν τους συμπατριώτες του Ζεθ πειθήνιους και άκακους. Σε γενικές γραμμές, είχαν δίκιο.

Οι τυμπανιστές άρχισαν να παίζουν έναν καινούριο ρυθμό. Το παίξιμό τους συντάραξε τον Ζεθ σαν τέσσερις καρδιές που χτυπούσαν δυνατά, στέλνοντας κύματα αόρατου αίματος μέσα στο δωμάτιο. Οι κύριοι του Ζεθ – τους οποίους θεωρούσαν βάρβαρους σε εκείνα τα πιο πολιτισμένα βασίλεια – κάθονταν στα δικά τους τραπέζια. Το δέρμα τους έμοιαζε με μαύρο μάρμαρο διάσπαρτο από κόκκινες φλέβες. Ονομάζονταν Παρσέντι και ήταν ξαδελφία του πιο πειθήνιου λαού υπηρετών που ήταν γνωστοί στα περισσότερα μέρη του κόσμου ως Πάρσι. Ήταν παράδοξο. Οι ίδιοι δεν αποκαλούσαν τους εαυτούς τους Παρσέντι – αυτό ήταν ένα όνομα που τους είχαν δώσει οι Αλέθιοι. Σήμαινε, χονδρικά, «Πάρσι που μπορούν και σκέφτονται». Καμιά πλευρά δε φαινόταν να θεωρεί την ονομασία αυτή προσβλητική.

Οι Παρσέντι ήταν αυτοί που είχαν φέρει τους μουσικούς. Στην αρχή, οι ανοιχτομάτηδες Αλέθιοι είχαν διστάσει. Γι' αυτούς, τα τύμπανα ήταν βαρβαρικά μουσικά όργανα των κοινών, μαυρομάτηδων ανθρώπων. Όμως το κρασί είναι σπουδαίος δολοφόνος τόσο της παράδοσης όσο και της σεμνότητας, και τώρα οι προύχοντες των Αλέθιων χόρευαν εκστασιασμένοι.

Ο Ζεθ σηκώθηκε και άρχισε να κινείται μέσα στο δωμάτιο. Το γλέντι είχε κρατήσει πολύ – ακόμα και ο βασιλιάς είχε αποσυρθεί ώρες πριν στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του. Όμως πολλοί συνέχιζαν να γιορτάζουν. Καθώς περπατούσε, ο Ζεθ αναγκάστηκε να παρακάμψει τον Ντάλιναρ Κόλιν – αδελφό του ίδιου του βασιλιά – ο οποίος είχε σωριαστεί μεθυσμένος πάνω σε ένα μικρό τραπέζι. Ο ηλικιωμένος αλλά γεροδεμένος άνδρας συνέχιζε να διώχνει με χειρονομίες από κοντά του όσους προσπαθούσαν να τον πείσουν να πάει στο κρεβάτι του. Πού ήταν η Τζάσαναχ, η κόρη του βασιλιά; Ο Έλοκαρ, ο γιος και διάδοχος του καθόταν στο ψηλό τραπέζι, πρωτοστατώντας στο συμπόσιο και αντικαθιστώντας τον πατέρα του. Συζητούσε με δυο άνδρες, έναν σκουρό-

δερμο Αζίς με έναν αλλόκοτο λεκέ ανοιχτόχρωμου δέρματος στο μάγουλο, και έναν πιο λεπτό άνδρα που έμοιαζε με Αλέθιο και ο οποίος έριχνε συνεχώς κλεφτές ματιές γύρω του.

Οι ομοτράπεζοι του διαδόχου δεν είχαν καμιά σημασία. Ο Ζεθ παρέμεινε μακριά του, ακολουθώντας τις πλευρές του δωματίου και προσπερνώντας τους τυμπανιστές. Κάποια τελώνια μουσικής στροβιλιζόνταν στον αέρα γύρω τους. Τα μικροσκοπικά πνεύματα έμοιαζαν με περιστρεφόμενες διαφανείς κορδέλες. Την ώρα που ο Ζεθ περνούσε μπροστά από τους τυμπανιστές, εκείνοι τον πρόσεξαν. Θα αποσύρονταν κι αυτοί σύντομα, μαζί με τους υπόλοιπους Παρσέντι.

Δε φαίνονταν προσβεβλημένοι, ούτε και θυμωμένοι. Κι όμως, ήταν έτοιμοι να παραβούν μια συνθήκη μόλις μερικών ωρών. Δεν έβγαζε κανένα νόημα, όμως ο Ζεθ δεν έκανε ερωτήσεις.

Στην άκρη του δωματίου, προσπέρασε σειρές από ακίνητα γαλάζια φώτα που προεξείχαν στα σημεία όπου ο τοίχος συναντούσε το πάτωμα. Περιείχαν ζαφείρια εμποτισμένα με Θυελλόφως. Ήταν ιεροσυλία. Πώς ήταν δυνατόν οι άνθρωποι σε αυτές τις χώρες να χρησιμοποιούν κάτι τόσο ιερό μόνο και μόνο ως μέσο φωτισμού; Το χειρότερο ήταν πως οι σοφοί των Αλέθιων λεγόταν ότι βρίσκονταν πολύ κοντά στην δημιουργία καινούργιων Θραυματικών Λεπίδων. Ο Ζεθ ευχόταν όλα αυτά να μην ήταν παρά ονειροφαντασίες και κομπασμοί, επειδή αν πράγματι συνέβαινε κάτι τέτοιο, ο κόσμος θα άλλαζε, και η πιο πιθανή κατάληξη θα ήταν οι άνθρωποι σε όλες τις χώρες – από τη μακρινή Θαϊλέναχ μέχρι τα ψηλά βουνά της Τζαχ Κεβέντ – να μιλούν στα παιδιά τους τη γλώσσα των Αλέθιων.

Αυτοί οι Αλέθιοι ήταν πραγματικά σπουδαίος λαός. Ακόμα και μεθυσμένοι, έδειχναν μια φυσική αριστοκρατική συμπεριφορά. Ψηλοί και καλοφτιαγμένοι, οι άντρες ήταν ντυμένοι με σκούρα μεταξωτά σακάκια που κούμπωναν στα πλάγια του στήθους και ήταν περίτεχνα κεντημένα με ασημένια και χρυσή κλωστή. Ο καθένας τους έμοιαζε με στρατηγό στο πεδίο της μάχης.

Οι γυναίκες ήταν ακόμη πιο εντυπωσιακές. Φορούσαν όμορφα, εφαρμοστά μεταξωτά φορέματα, τα έντονα χρώματα των οποίων έρχονταν σε αντίθεση με τις σκούρες αποχρώσεις που προτιμούσαν οι άνδρες. Το αριστερό μανίκι του κάθε φορέματος ήταν μακρύτερο από το δεξιό και κάλυπτε όλο το χέρι. Οι Αλέθιοι είχαν μια αλλόκοτη αίσθηση σεμνότητας.

Τα ολόμαυρα μαλλιά τους ήταν μαζεμένα στις κορυφές των

κεφαλιών τους, είτε πλεγμένα σε περίτεχνες πλεξούδες ήταν σε χαλαρές φούντες. Συχνά είχαν ανάμεσά τους χρυσές κορδέλες ή στολίδια, μαζί με πετράδια που ελαμπαν από Θυελλόφως. Ήταν πανέμορφες. Ιερόσουλες, αλλά πανέμορφες.

Ο Ζεθ άφησε πίσω του την αίθουσα του συμποσίου. Μόλις βγήκε έξω, βρέθηκε στο Συμπόσιο των Ζητιάνων. Ήταν παράδοση των Αλέθιων να παραθέτουν ένα γεύμα στους φτωχότερους της πόλης τους, ένα γεύμα που συμπλήρωνε εκείνο του βασιλιά και των προσκεκλημένων του. Ένας άνδρας με μακρύ γκριζόμαυρο γένι ήταν καθισμένος στην είσοδο και χαμογελούσε ηλίθια – αν και ο Ζεθ δεν ήξερε αν η έκφραση αυτή προερχόταν από το κρασί ή από ένα καθυστερημένο μυαλό.

«Με είδες;» ρώτησε ο άνδρας, με αργόσυρτη φωνή. Γέλασε και άρχισε να μιλάει ακαταλαβίστικα, προσπαθώντας να φτάσει ένα ασκί με κρασί. Μάλλον έφταιγε τελικά το ποτό. Ο Ζεθ πέρασε από δίπλα του, και μετά μπροστά από μια σειρά αγαλμάτων που παρίσταναν τους Δέκα Κήρυκες της αρχαίας βορίνιας θεολογίας. Ο Τζεζέρεζεχ, ο Ίσι, ο Κέλεκ, ο Ταλένελατ. Τους μέτρησε έναν-έναν, και συνειδητοποίησε ότι ήταν μόνο εννιά. Υπήρχε μια χτυπητή απουσία. Για ποιο λόγο είχαν αφαιρέσει το άγαλμα του Σάλας; Ο βασιλιάς Γκάβιλαρ λεγόταν ότι ήταν πολύ αφοσιωμένος στη λατρεία του Βόριν. Υπερβολικά ευλαβής, σύμφωνα με τα μέτρα κάποιων.

Ο διάδρομος καμπυλωνόταν προς τα δεξιά, ακολουθώντας την περίμετρο του θολωτού ανακτόρου. Βρίσκονταν στον όροφο του βασιλιά, δυο επίπεδα πιο πάνω από το έδαφος, περιτριγυρισμένοι από τοίχους, πάτωμα και οροφή καμωμένα από πέτρα. Αυτό ήταν ιεροσουλία. Η πέτρα δεν ήταν κάτι πάνω στο οποίο μπορούσαν να πατούν ανθρώπινα πόδια. Όμως τι μπορούσε να κάνει; Ήταν Αναληθής. Έκανε αυτό που του έλεγαν οι Κύριοί του.

Τη μέρα εκείνη, οι εντολές τον υποχρέωναν, μεταξύ άλλων, να φοράει λευκά. Ένα φαρδύ λευκό παντελόνι, δεμένο στη μέση με ένα σκοινί, και από πάνω ένα λεπτό πουκάμισο με μακριά μανίκια, ανοιχτό στο στήθος. Το λευκό ντύσιμο για έναν δολοφόνο ήταν μια παράδοση μεταξύ των Παρσέντι. Οι κύριοί του τού είχαν εξηγήσει το γιατί, αν και ο ίδιος ο Ζεθ δεν τους είχε ζητήσει εξηγήσεις.

Το λευκό ήταν τολμηρό. Το λευκό δεν έδενε με τη νύχτα. Το λευκό προειδοποιούσε.

Γιατί αν πρόκειται να δολοφονήσεις κάποιον, έχει δικαίωμα να σε δει να έρχεσαι προς το μέρος του.

Ο Ζεθ έστριψε δεξιά, ακολουθώντας τον διάδρομο προς την κατεύθυνση των ιδιαίτερων διαμερισμάτων του βασιλιά. Δαυλοί έκαιγαν στους τοίχους, αλλά το φως τους τον άφηνε ανικανοποίητο, σαν ένας ελαφρύς ζωμός μετά από μακρά νηστεία. Τελώνια της φωτιάς χόρευαν γύρω του, σαν μεγάλα έντομα, φτιαγμένα αποκλειστικά από συμπυκνωμένο φως. Οι δαυλοί του ήταν άχρηστοι. Ετοιμάστηκε να χώσει το χέρι στο πουγκί και στις σφαίρες που περιείχε, αλλά μετά δίστασε καθώς αντίκρισε περισσότερα γαλάζια φώτα μπροστά του: ένα ζευγάρι λάμπες που περιείχαν Θυελλόφως κρέμονταν από τον τοίχο, έχοντας μέσα στην καρδιά τους εκτυφλωτικά ζαφείρια. Ο Ζεθ πλησίασε μια από αυτές και έκλεισε την παλάμη του γύρω από το γυαλί που έκλεινε μέσα του το πετράδι.

«Ε, εσύ!», φώναξε μια φωνή στη γλώσσα των Αλέθιων. Εκεί που ο διάδρομος συναντούσε έναν άλλον, στέκονταν δυο φρουροί. Η σκοπιά ήταν διπλή επειδή εκείνη τη νύχτα πολλοί βάρβαροι κυκλοφορούσαν στην Κόλιναρ. Η αλήθεια ήταν πως οι βάρβαροι αυτοί έπρεπε πλέον να θεωρούνται σύμμαχοι, όμως οι συμμαχίες ήταν πολύ εύθραυστες συμφωνίες.

Η συγκεκριμένη συμμαχία δε θα άντεχε ούτε μια ώρα ακόμα.

Ο Ζεθ είδε τους δυο φρουρούς να πλησιάζουν. Κρατούσαν δόρατα. Δεν ήταν ανοιχτομάτηδες και έτσι τους απαγορευόταν να φέρουν ξίφη. Εντούτοις, οι μεταλλικοί τους θώρακες, βαμμένοι γαλάζιοι, ήταν περίτεχνα σκαλισμένοι, όπως και τα κράνη τους. Μπορεί να ήταν μαυρομάτηδες, αλλά δεν έπαυαν να είναι υψηλόβαθμοι πολίτες με αναγνωρισμένες θέσεις μέσα στη βασιλική φρουρά.

Σταματώντας μερικά βήματα μακριά του, ο μπροστινός φρουρός έκανε μια κίνηση με το δόρυ του. «Φύγε. Αυτό το μέρος δεν είναι για σένα». Είχε το μελαχρινό δέρμα των Αλέθιων και ένα λεπτό μουστάκι που διέτρεχε όλο το στόμα του και γινόταν γέμι στο πιγούνι του.

Ο Ζεθ δεν κουνήθηκε.

«Λοιπόν;» είπε ο φρουρός. «Τι περιμένεις;»

Ο Ζεθ πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να ρουφά το Θυελλόφως. Κύλησε μέσα του, καθώς το αντλούσε από τις δυο ζαφειρένιες λάμπες στον τοίχο, λες και ήταν αέρας που τον τραβούσε μέσα του με την εισπνοή. Το Θυελλόφως μάνιασε μέσα του και ο διάδρομος έγινε ξαφνικά σκοτεινότερος, γεμίζοντας σκιές σαν μια λοφοκορφή στην οποία ένα περαστικό σύννεφο στερούσε το ηλιόφωτο.

Ο Ζεθ μπορούσε να νιώσει τη ζεστασιά και τη μανία του Φωτός, σαν μια θύελλα που είχε χυθεί κατευθείαν μέσα στις φλέβες του. Η δύναμή της τον αναζωογονούσε αλλά ήταν και επικίνδυνη. Τον ωθούσε να ενεργήσει. Να κινηθεί. Να χτυπήσει.

Κρατώντας την ανάσα του, γαντζώθηκε από το Θυελλόφως. Μπορούσε ακόμη να το νιώσει να διαρρέει από μέσα του. Κάποιος μπορούσε να κρατήσει το Θυελλόφως μόνο για λίγο, μερικά λεπτά το πολύ. Το ανθρώπινο σώμα ήταν υπερβολικά πορώδες για να το περικλείσει. Είχε ακούσει ότι οι Προάγγελοι του Κενού μπορούσαν να το κρατήσουν μέσα τους με μεγάλη άνεση, όμως υπήρχαν τελικά στην πραγματικότητα; Η τιμωρία του δήλωνε την ανυπαρξία τους, αλλά η τιμή του απαιτούσε την ύπαρξή τους.

Πλημμυρισμένος από ιερή ενέργεια, ο Ζεθ στράφηκε προς το μέρος των φρουρών. Εκείνοι μπορούσαν να δουν ότι έσταζε Θυελλόφως, αφού το δέρμα του ανέδιδε κάποιες ακτίνες του που έμοιαζαν με φωσφορώδη καπνό. Ο μπροστινός φρουρός μισόκλεισε τα μάτια και συνοφρυώθηκε. Ο Ζεθ ήταν σίγουρος ότι ο άνδρας δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του κάτι παρόμοιο. Απ' όσο γνώριζε, ο Ζεθ είχε σκοτώσει κάθε πετροπατητή που είχε αντικρίσει αυτά που μπορούσε να κάνει.

«Τι... τι ακριβώς είσαι;» Ο φρουρός είχε χάσει τη σιγουριά του. «Πνεύμα ή άνθρωπος;»

«Τι είμαι;» ψιθύρισε ο Ζεθ, και λίγο φως ξέφυγε από τα χείλη του καθώς κοιτούσε προς το βάθος του μακρόστενου διαδρόμου πίσω από τον άνδρα. «Λυπάμαι...»

Ο Ζεθ ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα και δέθηκε με το μακρινό εκείνο σημείο στην άκρη του διαδρόμου. Το Θυελλόφως βγήκε μακριασμένο από μέσα του σε μια αστραπή, παγώνοντας το δέρμα του. Το έδαφος σταμάτησε αμέσως να τον έλκει προς τα κάτω και αισθάνθηκε να έλκεται από εκείνο το μακρινό σημείο – ήταν λες και, για αυτόν, εκείνη η κατεύθυνση είχε μετατραπεί ξαφνικά στο κάτω.

Ήταν ένα Βασικό Δέσιμο, το πρώτο από τα τρία είδη Δεσίματος που γνώριζε. Του έδινε την ικανότητα να χειραγωγεί οποιαδήποτε δύναμη, τελώνιο ή θεό που κρατούσε τους ανθρώπους στο έδαφος. Με αυτό το δέσιμο, μπορούσε να ακινητοποιήσει ανθρώπους ή αντικείμενα πάνω σε διαφορετικές επιφάνειες ή προς διαφορετικές κατευθύνσεις.

Από την οπτική γωνία του Ζεθ, ο διάδρομος ήταν πλέον ένα

βαθύ πηγάδι μέσα στο οποίο έπεφτε, και οι δυο φρουροί στέκοταν στα τοιχώματά του. Αιφνιδιάστηκαν όταν τα πέλματα του Ζεθ χτύπησαν και τους δυο στο πρόσωπο, τινάζοντάς τους μακριά. Ο Ζεθ άλλαξε οπτική γωνία και Δέθηκε στο πάτωμα. Το Θυελλόφως έφευγε από μέσα του. Το πάτωμα του διαδρόμου ξανάγινε το κάτω και έτσι προσγειώθηκε ανάμεσα στους δυο φρουρούς, ενώ τα ρούχα του τριζοβολούσαν και έσταζαν νιφάδες παγετού. Όρθωσε το ανάστημα και άρχισε τη διαδικασία επίκλησης της Θραυσματικής Λεπίδας του.

Ένας από τους φρουρούς προσπάθησε να πιάσει το δόρυ του. Ο Ζεθ έσκυψε, αγγίζοντας τον ώμο του στρατιώτη ενώ κοιτούσε προς τα πάνω. Εστίασε το βλέμμα του σε ένα ψηλό σημείο, ενώ ταυτόχρονα διοχέτευε το Θυελλόφως από το σώμα του μέσα στον φρουρό, κολλώντας τον ταλαίπωρο άνδρα στο ταβάνι.

Ο φρουρός ούρλιαξε κατάπληκτος καθώς το πάνω έγινε γι' αυτόν κάτω. Αφήνοντας πίσω του μια ουρά φωτός, βρόντηξε πάνω στην οροφή και το δόρυ έπεσε από τα χέρια του. Αυτό δεν είχε Δεθεί ξεχωριστά, και έτσι έπεσε με κρότο στο πάτωμα, πλάι στον Ζεθ.

Ο φόνος ήταν το μεγαλύτερο αμάρτημα. Και όμως, ο Ζεθ στεκόταν εκεί, Αναληθής, πατώντας ιερόσυλα πάνω σε πέτρες που είχαν χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή ενός κτηρίου. Κι αυτό δε θα τελείωνε ποτέ. Ως Αναληθής που ήταν, υπήρχε μόνο μια ζωή που του απαγορευόταν να αφαιρέσει.

Κι αυτή ήταν η δική του.

Στον δέκατο χτύπο της καρδιάς του, η Θραυσματική Λεπίδα έπεσε μέσα στην παλάμη του που περίμενε. Δημιουργήθηκε σαν ομίχλη που συμπυκνωνόταν, ενώ ρανίδες νερού έσταζαν πάνω στο μεταλλικό μήκος της. Η δική του Λεπίδα ήταν μακριά και λεπτή, δίκοπη, μικρότερη από τις περισσότερες άλλες. Ο Ζεθ διέγραψε με αυτήν ένα τόξο, χαράζοντας μια γραμμή στο πέτρινο πάτωμα και διαπερνώντας τον λαιμό του δεύτερου φρουρού.

Όπως πάντα, η Θραυσματική Λεπίδα σκότωσε με αλλόκοτο τρόπο. Αν και έκοβε με ευκολία πέτρα, ατσάλι, ή οποιοδήποτε άψυχο αντικείμενο, το μέταλλο έγινε άυλο τη στιγμή που άγγιζε το ζωντανό δέρμα. Πέρασε μέσα από τον λαιμό του φρουρού δίχως να αφήσει σημάδι, αλλά μόλις το έκανε, τα μάτια του άνδρα άρχισαν να βγάζουν καπνούς και να καίγονται. Μια Θραυσματική Λεπίδα δεν έκοβε τη ζωντανή σάρκα – έκοβε στη μέση την ίδια την ψυχή.

Ψηλά πάνω από το κεφάλι του, ο πρώτος φρουρός ξεροκατάπιε. Είχε καταφέρει να σταθεί στα πόδια του, μολοντί αυτά πατούσαν στην οροφή του διαδρόμου. «Ένας Θραυσματοφόρος!» φώναξε. «Ένας Θραυσματοφόρος επιτίθεται στην αίθουσα του βασιλιά! Στα όπλα!»

Επιτέλους, σκέφτηκε ο Ζεθ. Οι φρουροί δεν είχαν ξαναδεί τη χρήση του Θελλόφως, όμως μπορούσαν να ξεχωρίσουν μια Θραυσματική Λεπίδα όταν την έβλεπαν.

Έσκυψε και έπιασε το δόρυ που είχε πέσει από ψηλά. Καθώς το έκανε, απελευθέρωσε την ανάσα του που κρατούσε από τη στιγμή που είχε ρουφήξει μέσα του το Θελλόφως. Του είχε δώσει δύναμη όσο το κρατούσε μέσα, όμως οι δυο λάμπες δεν περιείχαν και πολύ, και έτσι θα έπρεπε σύντομα να αναπνεύσει ξανά. Από τη στιγμή που είχε πάψει να κρατά την αναπνοή του, το Θελλόφως άρχισε να διαρρέει γρηγορότερα από μέσα του.

Ο Ζεθ έστησε το δόρυ όρθιο στο πέτρινο πάτωμα και μετά κοίταξε ψηλά. Ο φρουρός από πάνω του έπαψε να φωνάζει και γούρλωσε τα μάτια καθώς οι άκρες του πουκαμίσου του άρχισαν να γλιστρούν προς τα κάτω. Το έδαφος από κάτω του ανακτούσε την κυριαρχία του. Το Θελλόφως που έβγαине από το σώμα του λιγόστεψε.

Κοίταξε τον Ζεθ που βρισκόταν από κάτω του, μαζί με το δόρυ που σημάδευε την καρδιά του. Βιολετιά τελώνια φόβου ξεπήδησαν από την πέτρινη οροφή γύρω του.

Το Θελλόφως έσβησε. Ο φρουρός έπεσε.

Ούρλιαξε καθώς το δόρυ διαπερνούσε το στήθος του. Ο Ζεθ άφησε το δόρυ να πέσει στο έδαφος, παρασυρμένο με έναν υπόκωφο γδούπο από το κορμί που σπαρταρούσε στην άκρη του. Με τη Θραυσματική Λεπίδα στο χέρι, έστριψε σε έναν πλαϊνό διάδρομο, ακολουθώντας μια διαδρομή που είχε απομνημονεύσει. Χώθηκε σε μια γωνία και κόλλησε στον τοίχο την ώρα που μια ομάδα φρουρών έφτανε κοντά στους δυο νεκρούς. Οι νεοφερμένοι άρχισαν αμέσως να φωνάζουν, μεταδίδοντας τον συναγερμό.

Οι εντολές που είχε λάβει ήταν σαφείς. Έπρεπε να σκοτώσει τον βασιλιά, αλλά να έχει μάρτυρες την ώρα που το έκανε. Οι Αλέθιοι έπρεπε να γνωρίζουν ότι είχε έρθει και είχε διαπράξει τη δολοφονία. Γιατί; Για ποιο λόγο οι Παρσέντι είχαν συμφωνήσει να υπογράψουν αυτήν τη συνθήκη μόνο και μόνο για να στείλουν έναν εκτελεστή την ίδια τη νύχτα της υπογραφής της;

Κι άλλα πετράδια έλαμπαν στους τοίχους του διαδρόμου

όπου βρισκόταν. Στον βασιλιά Γκάβιλαρ άρεσε η επιδεικτική πολυτέλεια και δεν μπορούσε να γνωρίζει ότι με τον τρόπο αυτό πρόσφερε στον Ζεθ πηγές δύναμης που είχε τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει για τα Δεσίματά του. Κανείς δεν είχε δει τα όσα έκανε ο Ζεθ εδώ και χιλιετίες. Σχεδόν καμιά αυθεντική ιστορία δεν είχε διασωθεί από εκείνη την εποχή και οι θρύλοι ήταν φριχτά ανακριβείς.

Ο Ζεθ έβγαλε το κεφάλι από την γωνία. Ένας από τους φρουρούς που στέκονταν στη διασταύρωση τον είδε και άρχισε να δείχνει, φωνάζοντας. Ο Ζεθ βεβαιώθηκε ότι τον είχαν δει αρκετές στιγμές, και μετά τραβήχτηκε πάλι πίσω. Πήρε μια βαθιά ανάσα καθώς έτρεχε, αντλώντας Θυελλόφως από τις λάμπες. Το σώμα του ζώηρεψε, η ταχύτητά του αυξήθηκε, οι μύες του πλημμύρισαν από ενέργεια. Το φως μετατράπηκε σε καταγιίδα μέσα του και ο σφυγμός χτυπούσε δυνατά στα αυτιά του. Ήταν τρομερό και συνάμα υπέροχο.

Δυο διάδρομοι χαμηλότερα και ένας στο πλάι. Άνοιξε διάπλατα την πόρτα μιας αποθήκης και δίστασε για μια στιγμή – ίσα αρκετά ώστε ένας φρουρός στην άλλη γωνία να μπορέσει να τον δει – πριν χωθεί στο δωμάτιο. Προετοιμάστηκε για ένα Απόλυτο Δέσιμο, σηκώνοντας το χέρι και προστάζοντας το Θυελλόφως να συσσωρευτεί εκεί, κάνοντας το δέρμα του να ακτινοβολήσει. Μετά, τίναξε το χέρι προς το πλαίσιο της πόρτας, πιτσιλίζοντάς το με φως σαν βαφή. Καθώς οι φρουροί τον έφταναν, τους έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα.

Το Θυελλόφως κράτησε την πόρτα στο κούφωμά της με τη δύναμη εκατό χειρών. Το Απόλυτο Δέσιμο έδενε αντικείμενα μεταξύ τους, ακινητοποιώντας τα μέχρι που το Θυελλόφως να ξεθυμάνει. Η δημιουργία του απαιτούσε περισσότερο χρόνο και εξαντλούσε το Θυελλόφως γρηγορότερα από ό,τι ένα Βασικό Δέσιμο. Το χερούλι της πόρτας τραντάχτηκε και μετά το ξύλο άρχισε να ραγίζει καθώς οι φρουροί έπεφταν επάνω του. Κάποιος φώναζε να φέρουν ένα τσεκούρι.

Ο Ζεθ διέσχισε το δωμάτιο με γρήγορες δρασκειλίες, παρακάμπτοντας επιδέξια τα έπιπλα που ήταν αποθηκευμένα εκεί, σκεπασμένα με σεντόνια. Ήταν φτιαγμένα από κόκκινο ύφασμα και βαθιά σκαλισμένα ακριβή ξυλεία. Έφτασε στον απέναντι τοίχο και ετοιμάστηκε για μια ακόμη βλασφημία. Σηκώνοντας τη Θραυσματική Λεπίδα, έδωσε ένα οριζόντιο χτύπημα μέσα στη σκληρή γκριζα πέτρα. Ο βράχος άνοιξε εύκολα στη μέση – μια Θραυσμα-

τική Λεπίδα μπορούσε να διαπεράσει οποιοδήποτε άψυχο αντικείμενο. Ακολούθησαν δυο κάθετες τομές και μετά μία στον πάτο, κόβοντας έτσι ένα μεγάλο κυβικό κομμάτι. Πίεσε το χέρι του επάνω του, διοχετεύοντας Θυελλόφως μέσα στην πέτρα.

Πίσω του, η πόρτα του δωματίου άρχισε να ραγίζει. Κοίταξε πίσω από τον ώμο του και εστίασε το βλέμμα του πάνω στην πόρτα που τρανταζόταν, στέλνοντας τον κυβόλιθο προς εκείνη την κατεύθυνση. Τα ρούχα του γέμισαν κομμάτια πάγου. Το Δέσιμο ενός τόσο μεγάλου αντικειμένου απαιτούσε σημαντική ποσότητα Θυελλόφωτος. Η αναταραχή μέσα του καταλάγιασε, σαν μια νεροποντή που γίνεται ψιλόβροχο.

Παραμέρισε. Ο μεγάλος πέτρινος κυβόλιθος τρεμούλιασε, γλιστρώντας μέσα στο δωμάτιο. Κανονικά, η μετακίνηση του κυβόλιθου θα ήταν αδύνατη. Το ίδιο το βάρος του θα έπρεπε να τον κρατά κολλημένο πάνω στις πέτρες που βρίσκονταν από κάτω του. Εντούτοις, τη συγκεκριμένη στιγμή, το ίδιο αυτό βάρος τον απελευθέρωσε. Για τον κυβόλιθο, η κατεύθυνση προς την πόρτα του δωματίου ήταν το κάτω. Με ένα υπόκωφο τρίξιμο, ο κυβόλιθος ξεκόλλησε από τον τοίχο και έσκισε τον αέρα, διαλύοντας έπιπλα.

Οι στρατιώτες κατάφεραν τελικά να γκρεμίσουν την πόρτα και μπήκαν παραπατώντας μέσα στο δωμάτιο ακριβώς τη στιγμή που ο πελώριος κυβόλιθος έπεφτε επάνω τους.

Ο Ζεθ έστρεψε την πλάτη του στον τρομερό ήχο των ουρλιαχτών, του ξύλου που θρυμματιζόταν και των κοκάλων που έσπαγαν. Έσκυψε και μπήκε μέσα στην καινούρια τρύπα που είχε ανοίξει, φτάνοντας στον διάδρομο που βρισκόταν από πίσω.

Περπάτησε αργά, αντλώντας Θυελλόφως από τις λάμπες που προσπερνούσε, διοχετεύοντάς το μέσα του και φουντώνοντας ξανά τη θύελλα. Το φως μέσα στις λάμπες θάμπωσε και ο διάδρομος σκοτεινίασε. Στην άλλη άκρη του διαδρόμου υψωνόταν μια χοντρή ξύλινη πόρτα, και την ώρα που πλησίαζε, μικρά τελώνια φόβου – που είχαν τη μορφή σφαιριδίων μαβιάς γλίτσας – άρχισαν να αναδύονται μέσα από τις πέτρες, δείχνοντας προς την είσοδο. Τα προσέκλυε ο τρόμος που αισθάνονταν να εκλύεται από την άλλη πλευρά.

Ο Ζεθ άνοιξε την πόρτα και μπήκε στον τελευταίο διάδρομο που οδηγούσε στα διαμερίσματα του βασιλιά. Ψηλά, κόκκινα κεραμικά βάζα ήταν τοποθετημένα και από τις δυο πλευρές, έχοντας ανάμεσά τους νευρικούς στρατιώτες. Στέκονταν δεξιά και

αριστερά από ένα μακρύ, στενό χαλί που ήταν κόκκινο σαν ποταμός αίματος.

Οι ακοντιστές που βρίσκονταν μπροστά δεν περίμεναν να τους πλησιάσει. Άρχισαν να τρέχουν, σηκώνοντας ψηλά τα κοντά τους ακόντια. Ο Ζεθ χτύπησε με την παλάμη του πλάγια, διοχετεύοντας Θυελλόφως μέσα στο κούφωμα της πόρτας, χρησιμοποιώντας τον τρίτο και τελευταίο τύπο Δεσίματος, το Ανάστροφο Δέσιμο. Αυτό επενεργούσε διαφορετικά από τα άλλα δύο. Δεν ανάγκαζε το κούφωμα της πόρτας να εκπέμψει Θυελλόφως – αντίθετα, φαινόταν να τραβά το γειτονικό φως μέσα στο κούφωμα, προσδίδοντάς του μια παράξενη σκίαση.

Οι ακοντιστές εκτόξευσαν τα όπλα τους και ο Ζεθ παρέμεινε ακίνητος, με την παλάμη πάνω στο κούφωμα. Το Αντίστροφο Δέσιμο απαιτούσε το συνεχές άγγιγμά του αλλά ξόδευε σχετικά λίγο Θυελλόφως. Όσο το έκανε, οτιδήποτε τον πλησίαζε – ειδικά τα ελαφρύτερα αντικείμενα – έλκονταν προς το μέρος του ίδιου του Δεσίματος.

Τα ακόντια άλλαξαν πορεία στον αέρα, περνώντας δεξιά και αριστερά του και χτυπώντας το ξύλινο πλαίσιο. Μόλις τα ένιωσε να καρφώνονται, ο Ζεθ πήδηξε ψηλά και Δέθηκε στον δεξιό τοίχο. Τα πέλματά του χτύπησαν πλαταγίζοντας την πέτρα.

Αμέσως, επαναπροσανατολίστηκε. Σύμφωνα με τη δική του προοπτική, δε στεκόταν αυτός πάνω στον τοίχο, αλλά οι στρατιώτες, ενώ το κατακόκκινο χαλί απλωνόταν ανάμεσά τους σαν μια μακριά ταπισερί. Ο Ζεθ όρμησε κατά μήκος του διαδρόμου, χτυπώντας με τη Θραυσματική Λεπίδα του και διαπερνώντας τους λαιμούς δυο ανδρών που του είχαν πετάξει τα ακόντιά τους. Τα μάτια τους φλογίστηκαν και σωριάστηκαν νεκροί.

Οι υπόλοιποι φρουροί του διαδρόμου άρχισαν να πανικοβάλλονται. Κάποιοι προσπάθησαν να του επιτεθούν, κάποιοι άλλοι ούρλιαζαν, καλώντας ενισχύσεις, κάποιοι προσπαθούσαν να τον αποφύγουν. Όλοι είχαν πρόβλημα, αποπροσανατολισμένοι από το γεγονός ότι έπρεπε να επιτεθούν σε κάποιον ο οποίος περπατούσε πάνω στον τοίχο. Ο Ζεθ σκότωσε μερικούς ακόμη και μετά έκανε ένα σάλτο στον αέρα, κύλησε, και Δέθηκε ξανά στο πάτωμα.

Προσγειώθηκε στο μέσο των στρατιωτών. Ήταν περικυκλωμένος από παντού, αλλά ήταν οπλισμένος με μια Θραυσματική Λεπίδα.

Σύμφωνα με τον θρύλο, οι πρώτοι που είχαν χρησιμοποιήσει

τις Θραυσματικές Λεπίδες, αμέτρητους αιώνες πριν, ήταν οι Ακτινοβόλοι Ιππότες. Ήταν δώρα από τον θεό τους, τα οποία τους επέτρεπαν να μάχονται με τέρατα φτιαγμένα από πέτρα και φωτιά, με ύψος δέκα και πλέον μέτρα, αντίπαλους τα μάτια των οποίων πετούσαν φλόγες μίσους – τους Προάγγελους του Κενού. Όταν ο αντίπαλός σου έχει τομάρι σκληρό σαν πέτρα, το ασάλι είναι άχρηστο. Για να τους αντιμετωπίσουν, χρειάζονταν κάτι υπερφυσικό.

Ο Ζεθ ανασηκώθηκε, κάνοντας τα φαρδιά λευκά ρούχα του να θροΐσουν, σφίγγοντας τα δόντια από ντροπή προς τις αμαρτίες του. Χτύπησε πάλι, και το όπλο του άστραψε καθώς καθρέφτιζε το φως των δαυλών. Οι κινήσεις του ήταν κομψές και ευρυγώνιες. Τρεις έπεσαν νεκροί, ο ένας μετά τον άλλον. Δεν μπορούσε ούτε να κλείσει τα αυτιά του στις κραυγές που ακολούθουσαν, ούτε και να αποφύγει να τους δει να καταρρέουν. Έπεφταν γύρω του σαν παιχνίδια που είχε κλοτσήσει κάποιο απρόσεκτο παιδί. Αν η Θραυσματική Λεπίδα άγγιζε τη σπονδυλική στήλη κάποιου, εκείνος πέθαινε, βγάζοντας φλόγες από τα μάτια. Αν διαπερνούσε κάποιο άκρο, νέκρωνε το συγκεκριμένο άκρο. Ένας στρατιώτης έτρεξε τρεκλίζοντας μακριά από τον Ζεθ, με το ένα χέρι κρεμασμένο και άχρηστο από τον ώμο. Δε θα μπορούσε ποτέ πια να το αισθανθεί ή να το χρησιμοποιήσει.

Ο Ζεθ χαμήλωσε τη Λεπίδα του και στάθηκε ανάμεσα στα πτώματα με τα καρβουνιασμένα μάτια. Εκεί, στην Άλεθκαρ, οι άνθρωποι μιλούσαν συχνά για τους θρύλους – για τη δύσκολη νίκη που είχε κερδίσει η ανθρωπότητα ενάντια στους Προάγγελους του Κενού. Όταν όμως όπλα που είχαν δημιουργηθεί για να πολεμούν εφιάλτες στρέφονταν εναντίον κοινών στρατιωτών, οι ανθρώπινες ζωές μετατρέπονταν σε κάτι πολύ φτηνό.

Ο Ζεθ έκανε μεταβολή και συνέχισε τον δρόμο του, πατώντας με τα παπούτσια του πάνω στο μαλακό κόκκινο χαλί. Η Θραυσματική Λεπίδα ελαμπε ασημένια και αλέκιαστη όπως πάντα. Όταν κάποιος σκοτωνόταν από μια Θραυσματική Λεπίδα, δεν έβγαине αίμα. Ήταν σαν ένα σημάδι που δήλωνε ότι η Θραυσματική Λεπίδα ήταν μονάχα ένα εργαλείο. Δεν μπορούσες να κατηγορήσεις αυτό για τα φονικά.

Η πόρτα στην άκρη του διαδρόμου άνοιξε διάπλατα. Ο Ζεθ πάγωσε καθώς αρκετοί φρουροί όρμησαν έξω, μεταφέροντας ανάμεσά τους έναν άνδρα με βασιλική ενδυμασία, το κεφάλι του οποίου κρατούσαν σκυφτό, λες και για να μην τον πετύχουν

βέλη. Οι στρατιώτες φορούσαν στολές από σκούρο μπλε, το χρώμα της Βασιλικής Φρουράς, και η θέα των πτωμάτων δεν τους έκανε να κοντοσταθούν και να κοιτάξουν με απορία. Ήξεραν τι μπορούσε να κάνει μια Θραυσματική Λεπίδα. Άνοιξαν μια πλαϊνή πόρτα και έχωσαν μέσα τον προστατευόμενό τους, ενώ αρκετοί έστρεψαν δόρατα προς τη μεριά του Ζεθ καθώς γύριζαν πάλι προς το μέρος του.

Μια άλλη μορφή ξεπρόβαλλε από τα διαμερίσματα του βασιλιά. Φορούσε μια γυαλιστερή μπλε πανοπλία φτιαγμένη από μεταλλικές πλάκες που ενώνονταν μεταξύ τους σχεδόν τέλεια. Σε αντίθεση με τις κοινές μεταλλικές πανοπλίες, αυτή δεν είχε κομμάτια δέρματος ή αλυσιδωτής θωράκισης στις αρθρώσεις της – απλώς μικρότερες πλάκες που ενώνονταν μεταξύ τους με μια περίτεχνη ακρίβεια. Η πανοπλία ήταν πανέμορφη: η μπλε επιφάνειά της ήταν στολισμένη με χρυσές ταινίες στις άκρες κάθε κομματιού της, και η περικεφαλαία ήταν διακοσμημένη με τρεις σειρές μικρών φτερών που έμοιαζαν με κέρατα.

Η Θραυσματική Πανοπλία ήταν το αμυντικό όπλο που συνήθως ερχόταν ως συμπλήρωμα της Θραυσματικής Λεπίδας. Ο νεοφερμένος ήταν επίσης οπλισμένος με ένα σπαθί, μια πελώρια Θραυσματική Λεπίδα με μήκος σχεδόν δύο μέτρα, και ένα σχέδιο κατά μήκος της που έμοιαζε με φλόγες που χόρευαν. Το ασημωπό της μέταλλο γυάλιζε, και έμοιαζε σχεδόν να ακτινοβολεί. Ήταν ένα όπλο σχεδιασμένο για να σκοτώνει σκοτεινούς θεούς, ένα μεγαλύτερο αντίστοιχο εκείνου που κρατούσε ο Ζεθ.

Ο Ζεθ δίστασε. Δεν αναγνώριζε την πανοπλία. Δεν τον είχαν προειδοποιήσει ότι ίσως αντιμετώπιζε κάτι τέτοιο και δεν τον είχε δοθεί ο κατάλληλος χρόνος για να απομνημονεύσει τις διαφορετικές Θραυσματικές Πανοπλίες που διέθεταν οι Αλέθιοι. Όμως πριν καταδιώξει τον βασιλιά, έπρεπε να εξουδετερώσει τον Θραυσματοφόρο. Δεν μπορούσε να αφήσει έναν τέτοιο αντίπαλο στα νώτα του.

Εξάλλου, ίσως ένας Θραυσματοφόρος να μπορούσε να τον νικήσει, να τον σκοτώσει και να δώσει τέλος στη μίζερη ζωή του. Τα Δεσίματά του δεν μπορούσαν να έχουν άμεσο αποτέλεσμα σε κάποιον που φορούσε Θραυσματική Πανοπλία, και η αρματωσιά θα ενίσχυε τον άνδρα, αυξάνοντας τη δύναμή του. Η τιμή του Ζεθ δε θα του επέτρεπε να προδώσει την αποστολή του ή να αναζητήσει τον θάνατο. Αν όμως τύχαινε να πεθάνει, πραγματικά θα ανακουφιζόταν με τον θάνατό του.

Ο Θραυσατοφόρος έδωσε ένα χτύπημα και ο Ζεθ Δέθηκε στο πλάι του διαδρόμου, πηδώντας ψηλά με έναν ελιγμό και κολλώνοντας με τα πέλματα στον τοίχο. Έκανε πίσω, έχοντας τη Λεπίδα του έτοιμη. Ο Θραυσατοφόρος πήρε μια επιθετική στάση, χρησιμοποιώντας μια από τις κινήσεις της σπαθασκίας που προτιμούσαν εκεί στην Ανατολή. Οι κινήσεις του ήταν πολύ πιο επιδέξιες από αυτές που θα περίμενε κανείς από έναν άνδρα ντυμένο με τόσο ογκώδη αρματωσιά. Η Θραυσαματική Πανοπλία ήταν ξεχωριστή, το ίδιο πανάρχαια και μαγική όσο και Λεπίδες που συμπλήρωνε.

Ο Θραυσατοφόρος χτύπησε. Ο Ζεθ τινάχτηκε στο πλάι και Δέθηκε στην οροφή, ακριβώς τη στιγμή που η Λεπίδα του Θραυσατοφόρου έσκιζε τον τοίχο. Νιώθοντας τον ενθουσιασμό της αναμέτρησης, ο Ζεθ όρμησε μπροστά και έδωσε ένα χτύπημα από ψηλά, προσπαθώντας να πετύχει την περικεφαλαία του Θραυσατοφόρου. Ο άνδρας έσκυψε, πέφτοντας στο ένα γόνατο, και η Λεπίδα του Ζεθ έσκισε τον άδειο αέρα.

Ο Ζεθ τινάχτηκε πίσω καθώς ο Θραυσατοφόρος σήκωνε ψηλά τη δική του Λεπίδα, σχίζοντας την οροφή. Ο Ζεθ δεν είχε δική του Θραυσαματική Πανοπλία και δε νοιαζόταν να αποκτήσει. Τα Δεσίματά του επηρέαζαν αρνητικά τα πετράδια που έδιναν ισχύ σε μια Θραυσαματική Πανοπλία και θα έπρεπε να επιλέξει ή το ένα ή το άλλο.

Την στιγμή που ο Θραυσατοφόρος γυρνούσε, ο Ζεθ άρχισε να τρέχει πάνω στο ταβάνι. Όπως το περίμενε, ο Θραυσατοφόρος έδωσε άλλο ένα χτύπημα. Ο Ζεθ πήδηξε στο ένα πλάι και κύλησε. Στο τέλος της κυβίστησής του, έκανε άλλο ένα άλμα και Δέθηκε ξανά στο πάτωμα. Είχε πηδήξει με τρόπο ώστε να προσγειωθεί πίσω από τον Θραυσατοφόρο. Χτύπησε με τη Λεπίδα του την απροστάτευτη πλάτη του αντιπάλου του.

Δυστυχώς, η Θραυσαματική Πανοπλία πρόσφερε ένα μεγάλο πλεονέκτημα: μπορούσε να σταματήσει μια Θραυσαματική Λεπίδα. Το όπλο του Ζεθ πέτυχε τον στόχο του, δημιουργώντας έναν ιστό από φωτεινές ρωγμές που απλώθηκαν στο πίσω μέρος της πανοπλίας, και Θεελλόφως άρχισε να κυλάει άφθονο από μέσα τους. Η Θραυσαματική Πανοπλία δε βούλιαζε ούτε λύγιζε όπως το κοινό μέταλλο. Ο Ζεθ θα έπρεπε να χτυπήσει τον Θραυσατοφόρο στο ίδιο σημείο τουλάχιστον για μια ακόμη φορά πριν τη διαπεράσει.

Με μια χορευτική κίνηση, ο Ζεθ απομακρύνθηκε, ενώ ο Θραυ-

σματοφόρος τίνανε άγρια το όπλο του, προσπαθώντας να πετύχει τα γόνατα του Ζεθ. Η θύελλα που έβραζε μέσα στον Ζεθ του έδινε πολλά πλεονεκτήματα – μαζί μ' αυτά και την ικανότητα να αναρρώνει γρήγορα από μικρά τραύματα. Δε θα επανέφερε, όμως, άκρα που είχε νεκρώσει μια Θραυσματική Λεπίδα.

Πέρασε γύρω από τον Θραυσματοφόρο και διάλεξε εκείνη τη στιγμή για να ορμήσει και πάλι καταπάνω του. Ο Θραυσματοφόρος έδωσε άλλο ένα χτύπημα, όμως ο Ζεθ Δέθηκε στιγμιαία στην οροφή για να πάρει φόρα. Εκτοξεύθηκε στον αέρα, διαγράφοντας ένα τόξο πάνω από τη Λεπίδα και αμέσως μετά Δέθηκε ξανά στο πάτωμα. Χτύπησε τη στιγμή που προσγειωνόταν, όμως ο Θραυσματοφόρος συνήλθε γρήγορα και εκτέλεσε μια τέλεια αντεπίθεση που παραλίγο να πετύχει τον Ζεθ.

Ο άνδρας ήταν επικίνδυνα ικανός με τη Λεπίδα. Πολλοί Θραυσματοφόροι βασιζονταν υπερβολικά στη δύναμη του όπλου τους και τη θωράκισή τους. Ο συγκεκριμένος, όμως, διέφερε.

Ο Ζεθ πήδηξε πάνω στον τοίχο και χτύπησε τον Θραυσματοφόρο με γρήγορες, κοφτές επιθέσεις, λες κι ήταν χέλι του αέρα. Ο Θραυσματοφόρος τον απέκρουσε με μεγάλες, σαρωτικές αντεπιθέσεις. Το μήκος της Λεπίδας του κρατούσε τον Ζεθ σε απόσταση.

Αργά πολύ! Σκέφτηκε ο Ζεθ. Αν ο βασιλιάς κατόρθωνε να κρυφτεί, ο Ζεθ θα αποτύγχανε στην αποστολή του όσους και αν σκότωνε. Έσκυψε για να δώσει άλλο ένα χτύπημα, αλλά ο Θραυσματοφόρος τον ανάγκασε ναπισωπατήσει. Κάθε παραπάνω στιγμή που κρατούσε η μάχη ήταν και άλλη μια στιγμή που βοηθούσε τον βασιλιά να διαφύγει.

Είχε έρθει η στιγμή να φανεί παράτολμος. Έδωσε ένα σάλτο στον αέρα, Δέθηκε στην άλλη άκρη του διαδρόμου και άρχισε να πέφτει προς τον αντίπαλό του, έχοντας τα πόδια μπροστά. Ο Θραυσματοφόρος δε δίστασε να δώσει ένα ευρυγώνιο χτύπημα, μα ο Ζεθ Δέθηκε προς τα κάτω και υπό γωνία, πέφτοντας αμέσως. Η Θραυσματική Λεπίδα έσκισε τον αέρα πάνω από το κορμί του.

Βρέθηκε στο πάτωμα συσπειρωμένος και εκμεταλλεύτηκε τη φόρα που είχε πάρει για να ριχτεί μπροστά και να χτυπήσει τη πλευρά του Θραυσματοφόρου, στο σημείο όπου η Πανοπλία του είχε ραγίσει. Το χτύπημα ήταν ισχυρότατο. Το κομμάτι της Πανοπλίας που προστάτευε το σημείο θρυμματίστηκε, τινάζοντας γύρω κομματάκια λιωμένου μετάλλου. Ο Θραυσματοφόρος βό-

γκηξε, έπεσε στο ένα γόνατο, και έφερε το ένα χέρι στα πλευρά του. Ο Ζεθ έφερε το πόδι του στα πλευρά του άνδρα και τον κλώτσησε προς τα πίσω με ένα λάκτισμα ενισχυμένο από Θυελλόφως.

Ο βαρύς Θραυματοφόρος διέλυσε την πόρτα των διαμερισμάτων του βασιλιά και το μισό κορμί του βρέθηκε στο δωμάτιο πίσω της. Ο Ζεθ τον προσπέρασε, προτιμώντας να χωθεί στο άνοιγμα που βρισκόταν δεξιά, ακολουθώντας τη διαδρομή που είχε πάρει ο βασιλιάς. Ο καινούριος διάδρομος ήταν στρωμένος με το ίδιο κόκκινο χαλί και οι λάμπες Θυελλόφωτος πρόσφεραν στον Ζεθ μια ευκαιρία να επαναφορτίσει τη θύελλα μέσα του.

Η ενέργεια τον πλημμύρισε εκ νέου και αύξησε ταχύτητα. Αν θα κατάφερνε να φτάσει τον βασιλιά αρκετά γρήγορα, θα μπορούσε να τον σκοτώσει και στη συνέχεια να επιστρέψει για να αποτελειώσει τον Θραυματοφόρο. Δε θα ήταν εύκολο. Ένα Πλήρες Δέσιμο σε μια είσοδο δε θα σταματούσε έναν Θραυματοφόρο, και η συγκεκριμένη Πανοπλία θα επέτρεπε στον άνδρα να κινείται με υπερφυσική ταχύτητα. Ο Ζεθ έριξε μια φευγαλέα ματιά πίσω του.

Ο Θραυματοφόρος δεν τον ακολουθούσε. Είχε ανακαθίσει και φαινόταν ζαλισμένος. Ο Ζεθ ίσα που μπορούσε να τον διακρίνει, καθιστό μπροστά στην σπασμένη πόρτα, περιτριγυρισμένο από κομμάτια ξύλου. Ίσως να τον είχε τραυματίσει περισσότερο απ' όσο είχε φανταστεί αρχικά.

Ή ίσως...

Ο Ζεθ πάγωσε. Σκέφτηκε το σκυφτό κεφάλι του άνδρα που προσπαθούσαν να φυγαδεύσουν, και το πρόσωπο του οποίου δεν είχε μπορέσει να δει. Ο Θραυματοφόρος παρέμενε στη θέση του. Ήταν τόσο ικανός. Έλεγαν ότι ελάχιστοι ήταν εκείνοι που θα μπορούσαν να συναγωνιστούν τον Γκάβιλαρ Κόλιν στην τέχνη της σπαθασκίας. Θα μπορούσε να ήταν εκείνος;

Ο Ζεθ έκανε μεταβολή και όρμησε πίσω, εμπιστευόμενος το ένστικτό του. Αμέσως μόλις ο Θραυματοφόρος τον είδε, πετάχτηκε όρθιος με ζωηράδα. Ο Ζεθ έτρεξε γρηγορότερα. Πού θα ήταν το ασφαλέστερο σημείο για τον βασιλιά; Στα χέρια κάποιων φρουρών που προσπαθούσαν να τον φυγαδεύσουν, ή προστατευμένος από μια Θραυματική Πανοπλία, αφημένο πίσω, ώστε να θεωρηθεί ένας απλός σωματοφύλακας;

Έξυπνο, σκέφτηκε ο Ζεθ, καθώς ο μέχρις εκείνη τη στιγμή νωθρός Θραυματοφόρος ξανάπαιρνε θέση μάχης. Ο Ζεθ του επι-

τέθηκε με καινούρια δύναμη, ρίχνοντας με τη Λεπίδα του έναν καταιγισμό χτυπημάτων. Ο Θραυσηματοφόρος – ο βασιλιάς – ανταπάντησε επιθετικά με μεγάλες, σαρωτικές σπαθιές. Ο Ζεθ ίσα που πρόλαβε να αποφύγει μια από αυτές, νιώθοντας το όπλο να σχίζει τον αέρα μόλις δυο δάχτυλα μακριά του. Χρονομέτρησε την επόμενη κίνησή του και όρμησε μπροστά, αποφεύγοντας την αντεπίθεση του βασιλιά.

Περιμένοντας άλλο ένα χτύπημα στα πλευρά, ο βασιλιάς έστριψε τον βραχίονα προστατευτικά μπροστά στην τρύπα της Πανοπλίας του. Αυτό έδωσε στον Ζεθ χρόνο να τον προσπεράσει τρέχοντας και να χωθεί μέσα στα διαμερίσματα του βασιλιά.

Ο βασιλιάς γύρισε για να τον ακολουθήσει, μα ο Ζεθ άρχισε να τρέχει μέσα στο πολυτελώς επιπλωμένο δωμάτιο, κρατώντας το χέρι τεντωμένο, αγγίζοντας τα έπιπλα καθώς περνούσε από δίπλα τους. Τα εμπότισε με Θυελλόφως, Δένοντάς τα σε ένα σημείο πίσω από τον βασιλιά. Τα έπιπλα κατρακύλησαν, λες και το δωμάτιο είχε γυρίσει στο ένα πλάι. Καναπέδες, καρέκλες και τραπέζια έπεσαν πάνω στον έκπληκτο βασιλιά. Ο Γκάβιλαρ έκανε το λάθος να προσπαθήσει να τα διαλύσει με τη Θραυσηματική Λεπίδα. Το όπλο έκοψε εύκολα στη μέση έναν μεγάλο καναπέ, αλλά τα κομμάτια και πάλι έπεσαν με βία επάνω του, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Ακολούθησε ένα σκαμνί, το οποίο τον έριξε στο έδαφος.

Ο Γκάβιλαρ κύλησε κάτω από τα έπιπλα και όρμησε μπροστά. Ακτίνες φωτός διέφευγαν μέσα από τα ραγισμένα σημεία της Πανοπλίας του. Ο Ζεθ πήρε φόρα και μετά πήδηξε ψηλά, Δένοντας τον εαυτό του προς τα πίσω και δεξιά τη στιγμή που ο βασιλιάς έφτανε κοντά του. Απέφυγε τη σπαθιά του βασιλιά και μετά Δέθηκε μπροστά με δυο Βασικά Δεσίματα στη σειρά. Το Θυελλόφως ξεχύθηκε από μέσα του, παγώνοντας τα ρούχα του, καθώς κατευθυνόταν προς τον βασιλιά με ταχύτητα διπλάσια από εκείνη μιας κανονικής πτώσης.

Η στάση του βασιλιά πρόδιδε κατάπληξη καθώς ο Ζεθ έκανε μια περιστροφή στον αέρα και μετά ορμούσε προς το μέρος του, χτυπώντας με το όπλο του. Κάρφωσε τη Λεπίδα του στην περικεφαλαία του βασιλιά και αμέσως Δέθηκε στο ταβάνι και έπεσε προς τα πάνω, κολλώντας στην πέτρινη οροφή. Είχε Δεθεί προς πάρα πολλές διαφορετικές κατευθύνσεις υπερβολικά γρήγορα, και το σώμα του είχε χάσει τον λογαριασμό, δυσκολεύοντάς τον να προσγειωθεί ομαλά. Ξαναστάθηκε στα πόδια του, τρεκλίζοντας.

Από κάτω του, ο βασιλιάς πισωπάτησε, προσπαθώντας να βρεθεί σε θέση από την οποία να μπορεί να σπαθίσει τον Ζεθ. Η περικεφαλαία του είχε ραγίσει, και Θεελλόφως διέρρευε από το εσωτερικό της. Πήρε αμυντική στάση, προσπαθώντας να προστατέψει την πλευρά της σπασμένης πανοπλίας. Χρησιμοποιώντας το σπαθί του με το ένα χέρι, το τίναξε προς την οροφή. Ο Ζεθ αμέσως Έδεσε τον εαυτό του προς τα κάτω, υπολογίζοντας ότι η επίθεση του βασιλιά δε θα του επέτρεπε να τραβήξει έγκαιρα το σπαθί του προς τα κάτω.

Είχε υποτιμήσει τον αντίπαλό του. Ο βασιλιάς δεν απέφυγε την επίθεση του, αλλά πρότεινε την περικεφαλαία για να απορροφήσει το χτύπημα. Ακριβώς τη στιγμή που ο Ζεθ πετύχαινε την περικεφαλαία για δεύτερη φορά, θρυμματίζοντάς την, ο Γκάβιλαρ έδωσε με το θωρακισμένο ελεύθερο χέρι του μια τρομερή γροθιά στο πρόσωπο του Ζεθ.

Τα μάτια του Ζεθ πλημμύρισαν από ένα εκτυφλωτικό φως, μια αντίστιξη στην ξαφνική αγωνία που διαπερνούσε το πρόσωπό του. Όλα θάμπωσαν, και η όρασή του σκοτείνιασε.

Πόνος... Τόσος πολύς πόνος!

Ούρλιαξε, καθώς το Θεελλόφως άδειαζε από μέσα του. Ένωσε να χτυπάει με δύναμη πάνω σε κάτι σκληρό. Ήταν οι πόρτες της βεράντας. Κι άλλος πόνος διαπέρασε το στήθος του, λες και κάποιος τον είχε καρφώσει με εκατό μαχαίρια. Έπεσε στο πάτωμα, κύλησε και σταμάτησε. Όλοι οι μύες του έτρεμαν. Το χτύπημα θα είχε σκοτώσει οποιονδήποτε συνηθισμένο άνθρωπο.

Δεν υπάρχει χρόνος για πόνο. Δεν υπάρχει χρόνος για πόνο. Δεν υπάρχει χρόνος για πόνο!

Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα, κουνώντας το κεφάλι. Ο κόσμος γύρω του ήταν θολός και σκοτεινός. Είχε τυφλωθεί; Όχι – έξω είχε σκοτάδι. Βρισκόταν στην ξύλινη βεράντα – η δύναμη του χτυπήματος τον είχε πετάξει έξω. Κάτι ερχόταν προς το μέρος του με βαριές πατημασιές. Ο Θραυσματοφόρος!

Ο Ζεθ στάθηκε στα πόδια του τρεκλίζοντας, ενώ ο κόσμος έμοιαζε να γυρίζει. Αίμα κυλούσε από τη μια πλευρά του προσώπου του, και το Θεελλόφως ανέβλυζε από το δέρμα του, τυφλώνοντας το αριστερό του μάτι. Το Θεελλόφως. Αν μπορούσε, θα τον γιάτρευε. Ένωθε τα σαγόνι του εξαρθρωμένο. Το είχε σπάσει; Η Θραυσματική Λεπίδα είχε πέσει από τα χέρια του.

Μια σκιά κινήθηκε αδέξια μπροστά του. Η αρματοωσιά του Θραυσματοφόρου είχε χάσει αρκετό Θεελλόφως ώστε ο βασι-

λιάς να δυσκολεύεται να περπατήσει. Συνέχιζε όμως να έρχεται προς το μέρος του.

Ο Ζεθ ούρλιαξε, γονάτισε και πλημμύρισε με Θυελλόφως τον ξύλινο εξώστη, Δένοντάς τον προς τα κάτω. Ο αέρας πάγωσε γύρω του καθώς η θύελλα μούγκριζε, περνώντας μέσα από τα χέρια του στο ξύλο. Το Έδεσε προς τα κάτω, και μετά το ξανάκανε. Έκανε το Δέσιμο για τέταρτη φορά τη στιγμή που ο Γκάβιλαρ έβγαινε στον εξώστη. Αυτός σείστηκε κάτω από το επιπλέον βάρος και οι σανίδες του έτριξαν.

Ο Θραυσματοφόρος δίστασε.

Ο Ζεθ Έδεσε τον εξώστη προς τα κάτω για πέμπτη φορά. Τα στηρίγματά του διαλύθηκαν και ολόκληρο το κατασκεύασμα ξεκόλλησε από το κτήριο. Ο Ζεθ ούρλιαξε μέσα από το σπασμένο σαγόνι του και χρησιμοποίησε τα τελευταία υπολείμματα Θυελλόφωτος για να Δεθεί στα πλάγια του κτηρίου. Έπεσε στο πλάι, προσπερνώντας τον έκπληκτο Θραυσματοφόρο, και μετά κατακύλησε πάνω στον τοίχο.

Ο εξώστης κατέρρευσε και ο βασιλιάς κοίταξε ψηλά κατάπληκτος καθώς το σημείο που πατούσε έφευγε κάτω από τα πόδια του. Η πτώση ήταν σύντομη. Μέσα στο φως του φεγγαριού ο Ζεθ παρακολουθούσε μελαγχολικά – με το βλέμμα θαμπό και με το ένα μάτι ακόμη τυφλωμένο – καθώς η κατασκευή διαλυόταν στο πλακόστρωτο από κάτω. Ο τοίχος του ανακτόρου σείστηκε και ο πάταγος του σπασμένου ξύλου αντιλάλησε από τα γειτονικά κτήρια.

Ξαπλωμένος ακόμη στον πλαϊνό τοίχο, ο Ζεθ βόγκηξε και στάθηκε όρθιος. Ένωθε αδύναμος. Είχε εξαντλήσει υπερβολικά γρήγορα το Θυελλόφως που είχε ρουφήξει μέσα του, ζορίζοντας το σώμα του στο έπακρο. Πλησίασε τρεκλίζοντας τα χαλάσματα, περπατώντας πάνω στον κάθετο τοίχο, και καταφέρνοντας με δυσκολία να παραμείνει όρθιος.

Ο βασιλιάς ήταν ακόμη ζωντανός. Η Θραυσματική Πανοπλία μπορούσε να προστατέψει έναν άνθρωπο από μια τέτοια πτώση, όμως ένα μεγάλο κομμάτι ματωμένου ξύλου είχε διαπεράσει τα πλευρά του Γκάβιλαρ, στο σημείο όπου ο Ζεθ είχε καταστρέψει την Πανοπλία νωρίτερα. Ο Ζεθ γονάτισε και κοίταξε εξεταστικά το πρόσωπο του άνδρα που παραμορφωνόταν από τον πόνο. Αδρά χαρακτηριστικά, τετράγωνο πιγούνι, μαύρα γένια που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν, εντυπωσιακά ανοιχτοπράσινα μάτια. Ήταν ο Γκάβιλαρ Κόλιν.

«Σε... σε περίμενα... να έρθεις», είπε ο βασιλιάς, ανάμεσα σε κοφτές ανάσες.

Ο Ζεθ έβαλε το χέρι του κάτω από τον θώρακα του βασιλιά, πασπατεύοντας τα λουριά που υπήρχαν εκεί. Λύθηκαν, και έτσι μπόρεσε να αποσπάσει το μπροστινό μέρος του θώρακα, αποκαλύπτοντας τα μαγικά πετράδια στο εσωτερικό του. Δυο είχαν ραγίσει και καεί, αλλά τρία ελαμπαν ακόμη. Μουδιασμένος, ο Ζεθ πήρε μια βαθιά ανάσα, απορροφώντας το Θυελλόφως.

Η θύελλα άρχισε να μαίνεται για άλλη μια φορά. Κι άλλο Φως ανάβλυσε από τη μια πλευρά του προσώπου του, επιδιορθώνοντας το κατεστραμμένο δέρμα και τα κόκαλα. Ο πόνος παρέμενε μεγάλος, επειδή η θεραπεία που επέφερε το Θυελλόφως ήταν κάθε άλλο παρά γρήγορη. Θα περνούσαν ώρες πριν αναρρώσει εντελώς.

Ο βασιλιάς έβηξε. «Μπορείς να πεις... στον Θάιντακαρ... ότι άργησε πολύ...»

«Δεν ξέρω ποιος είναι αυτός», είπε ο Ζεθ, και στάθηκε όρθιος. Το σπασμένο σαγόνι του έκανε τα λόγια του δυσνόητα. Άπλωσε το χέρι του στο πλάι επικαλούμενος τη Θραυσματική Λεπίδα του.

Ο βασιλιάς συνοφρυώθηκε. «Τότε ποιος; Ο Ρέσταρις; Ο Σάβντας; Ποτέ δε φανταζόμουν...»

«Οι κύριοί μου είναι οι Παρσέντι», είπε ο Ζεθ. Πέρασαν δέκα χτύποι καρδιάς μέχρι που η Λεπίδα του βρέθηκε ξανά μέσα στο χέρι του, υγρή από τη συμπυκνωμένη υγρασία.

«Οι Παρσέντι; Μα αυτό δε βγάζει νόημα». Ο Γκάβιλαρ έβηξε, και με τρεμάμενο χέρι έψαξε μέσα σε μια τσέπη στο στήθος του. Έβγαλε μια μικρή, κρυστάλλινη σφαίρα, περασμένη σε μια αλυσίδα. «Πρέπει να το πάρεις. Δεν πρέπει να πέσει στα χέρια τους». Φάνηκε να τα χάνει. «Πες... πες στον αδελφό μου... ότι πρέπει να βρει τα πιο σημαντικά λόγια που μπορεί κάποιος να πει...»

Ο Γκάβιλαρ απόμεινε ακίνητος.

Ο Ζεθ δίστασε και μετά γονάτισε και πήρε τη σφαίρα. Ήταν ανόμοια με οτιδήποτε άλλο είχε δει. Αν και ήταν εντελώς σκοτεινή, η σφαίρα έμοιαζε να ακτινοβολεί – να ακτινοβολεί με ένα μαύρο φως.

Οι Παρσέντι; – είχε πει ο Γκάβιλαρ – Μα αυτό δε βγάζει νόημα.

«Τίποτα δε βγάζει νόημα τώρα πια», ψιθύρισε ο Ζεθ, χώνοντας την παράξενη σφαίρα μέσα στα ρούχα του. «Όλα ξετυλίγονται. Λυπάμαι, Βασιλιά των Αλέθιων, αλλά αμφιβάλλω αν αυτό σε ενδιαφέρει – τουλάχιστον τώρα πια». Στάθηκε όρθιος. «Του-

λάχιστον δε θα χρειαστεί να δεις τον κόσμο να τελειώνει μαζί μ' εμάς τους υπόλοιπους».

Πλάι στο σώμα του βασιλιά, η Θραυσματική Λεπίδα υλοποιήθηκε στον αέρα και έπεσε με μια κλαγγή στο πλακόστρωτο, τώρα που ο ιδιοκτήτης της ήταν νεκρός. Άξιζε μια περιουσία – ολόκληρα βασίλεια είχαν πέσει καθώς κάποιοι προσπαθούσαν να πάρουν στην κατοχή τους μια και μοναδική τέτοια Λεπίδα.

Αναστατωμένες φωνές ακούγονταν μέσα από το ανάκτορο. Ο Ζεθ έπρεπε να φύγει. Όμως...

Πες στον αδελφό μου...

Για τον λαό του Ζεθ, το τελευταίο αίτημα ενός ετοιμοθάνατου ήταν κάτι ιερό. Πήρε το χέρι του βασιλιά, το βούτηξε στο αίμα του νεκρού κορμιού του, και μετά το χρησιμοποίησε για να γράψει αδέξια πάνω στο ξύλο: *Αδελφέ, πρέπει να βρεις τα πιο σημαντικά λόγια που μπορεί κάποιος να πει.*

Μετά, ο Ζεθ χάθηκε μέσα στη νύχτα. Είχε αφήσει πίσω του τη Θραυσματική Λεπίδα του βασιλιά. Δεν του χρησίμευε σε τίποτα. Αυτή που είχε ήδη στην κατοχή του ήταν αρκετά μεγάλη κατάρα από μόνη της.